

Ödüller, başarı belgeleri birer simgedir. Asıl onur, bilgelikte ve alçakgönüllü olmaktır.

Zeynep Cemal'in
Gül Sokağı'nın Dikenleri kitabından.

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

2019

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER 2019

GÜNIŞIĞI
KİTAPLIĞI

gunisigikitapligi.com

E info@gunisigikitapligi.com T 0212 212 99 73

facebook.com/gk.gunisigi.kitapligi twitter.com/_Gunisigi instagram.com/gunisigi_kitapligi

A Büyükdere Cad. Polat İş Merkezi 87/6 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER 2019

Zeynep Cemali Öykü Yarışması 5

Sunuş Dr. Müren Beykan 7

2019 Ödüllü Öyküler

Çok 'Çok...' Ayşe Ezgi Döm 14

Ortalık Karıştı Batu Özdemir 19

Amca Elif Osmanağaoğlu 32

2019 Dikkati Çeken Öyküler

Her Seçiş Bir Vazgeçiş Can Malik Kiremitçi 42

Bir Atomun Yalnızlığı Cansu Kardaş 52

Külahta Bulut Deniz Deren Kahraman 62

Küçük Yalan İlkin Bilge İdem 66

Deli Neco Sezgin Peter Selamet 71

Kuru Ağaç Yağmur Çetinel 74

Öyle Bir Bekleyiş Zeynep Sezin Bayraktar 78

Zeynep Cemali Öykü Yarışması

Güneşli Kitaplığı'nın 2011'den beri her yıl düzenlediği Zeynep Cemali Öykü Yarışması, dokuzuncu yılını tamamladı. Çocuk edebiyatımıza birbirinden değerli 8 kitap armağan eden ve veriminin doruğundayken, 2009'da aramızdan ayrılan öykücü Zeynep Cemali'nin anısını yaşatmayı amaçlayan yarışma, ilköğretilere adım atan çocukları edebiyata yakınlştırıyor, geleceğin yazarlarının yetişmesine öncülük ediyor.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından da duyurulan Zeynep Cemali Öykü Yarışması'na, Türkiye genelinde 6, 7 ve 8. sınıf öğrencileri katılıyor. Her yıl değişen seçici kurulları edebiyatımızın önemli isimlerinden oluşan yarışmanın teması, Zeynep Cemali'nin artık birer klasik sayılan roman ve öykü kitaplarından o yıl için seçilen bir cümleye dayanıyor.

Yarışmanın 2019 teması "yalan" için öykülere kılavuzluk edecek cümle, Cemali'nin *Ankaralı* adlı romanından "*Güneş ışınlarıyla uyandığında, o akşam olanları anımsamaya çalıştım,*" olarak belirlenmişti. Gençler öykülerini önceki yıllarda kardeşlik, hoşgörü, arkadaşlık, umut, cesaret, adalet dayanışma ve yalan temalarında yazmıştı. ■

Geleceğin yazarları bu öykülerde gizli...

Dr. Müren Beykan

Öyküleriyle de, romanlarıyla da edebiyatımızda iz bırakan sevgili Zeynep Cemali'nin anısına düzenlediğimiz Zeynep Cemali Öykü Yarışması, aramızdan ayrılışının 10. yılında yazarı-mıza dokuzuncu kez sevgi selamı sunma olanağı verdiği gibi, geleceğin öykücülerini keşfetme fırsatı da yaratıyor. Çocukla-rımızın Türkçe'yi en güzel yazması, konuşması ve düşünce-lerini onunla en güzel ifade etmesi de, bu yarışmanın önemli amaçlarından biri. Öyküler yazmak için çıktıkları yolda, ede-biyat denen harika icatla yaklaşsınlar, hayatı anlamlandırma-bilme, kendini tanıma serüveninde onun yarattığı birikimden faydalansınlar... Bizlerin, Zeynep Cemali'yle sonsuzca buluş-tuğumuz ideal budur.

Dokuz yıl içinde, yurdun her köşesinden 4 binden fazla öğrenci Zeynep Cemali Öykü Yarışması için öykü yazdı. 28 genç öykücü ödüllendirildi. 47 öğrencinin öyküsü de yayımlanmaya değer bulundu.

2019 teması "yalan", ülkemizin her köşesinden 550'ye yakın öyküde kılıktan kılığa girmişti bu yıl. Arkadaşlar arasında zincirleme palavralar, bir gruba dahil olabilmek uğruna üretilen yalanlar, aile sırlarına dönüşmüş yalanlar, sevilen bi-

rini korumak ya da üzmemek için söylenmek zorunda kalınan yalanlar, şaka amaçlı yalanlar, fena halde kötücül yalanlar, düpedüz dolandırmak amaçlı yalanlar... Bütün bunlar üzerine, çok farklı yer ve zamanlar için kurgulanmış öyküler okuduk.

“Yalan”ı bir öykü kurgusu içinde en iyi anlatmayı başaran öğrenciler bu yıl Ayşe Sarısayın, Mine Söğüt, Murat Yalçın, Tolga Gümüşay ve Müren Beykan’ın oluşturduğu seçici kurul tarafından belirlendi. Etkileyici çok sayıda öykünün arasından, üç gencimizinkiler öne çıktı ve eşit ödüllendirilmeye hak kazandılar.

ODTÜ Geliştirme Vakfı Mersin Ortaokulu’ndan, geçen yıl 8. sınıf öğrencisi olan Ayşe Ezgi Döm; TED Ankara Koleji’nin geçen yıl 7. sınıf öğrencisi olan Batu Özdemir ve İstanbul İmdat Vakfı Dumlupınar Ortaokulu’nun geçen yıl 7. sınıf öğrencisi olan Elif Osmanağaoğlu... Gençlerimizi candan kutluyoruz.

Her yıl olduğu gibi, seçici kurul üyelerinin dikkatini çeken yedi öykü de, bu kitapçığın “Dikkati Çeken Öyküler” bölümünde yer almaya değer bulundu. Eskişehir, İzmir, Bursa, Ankara ve İstanbul’dan öykü gönderen, yazar adayı bu gençlerimizi de canı gönülden kutluyoruz.

Yarışmaya devlet okullarından katılım (223), bu yıl özel okullara yetişemese de, hayli yüksekti. Delikanlıların öykü yazmaya ilgisi az. 453 öykü, kızların elinden çıkmış. Öte yandan, bu yıl 7. sınıfların ilgisi en yoğundu (238 öykü).

Daha önce yarışmaya katılmış 23 öğrenci bu kez “yalan” konusunda da öykü yazmış. Aralarından, Mersin’den Ayşe Ezgi Döm işte bu yıl ödüllerden birini kaptı. Diğer iki öğrenci de (İstanbul’dan Can Malik Kiremitçi ve Ankara’dan Zeynep Sezin Bayraktar) bu yıl “dikkati çeken öyküler”iyle öne çıktı.

2019’da en çok öykü yollayan iller, İstanbul (141), Ankara (72) ve İzmir (75) olsa da, Antalya, Bursa, Denizli, Eskişehir,

Kocaeli, Mersin, Ordu ve Zonguldak’tan da 10’dan fazla gencin öyküsünü okuduk. Dokuzuncu yılında yarışmamıza Bilecik, tek bir öyküyle katıldı. Sesimizi duyuramadığımız Bayburt, Iğdır ve Kırşehir 2020’de duyacak, eminiz.

“Ben kendinden emin olmayan biriyim. Kendi kişiliğimi işleyen biri değilim. Bunca zaman başkalarının iplikleriyle dikmiş diktim. Hep değiştim, değiştirdim. Yanımdakine bürünüp onlara yaklaşılmaya çalıştım. İşe yaramadı diyemem ama zararları olmadı da diyemem. Kendi kendime yolu bulamadığımdan, hep başkalarının önüme geçmesine izin verdim.”

Geçen yıl “dikkati çekenler” arasındaki **Ayşe Ezgi Döm**, bu yıl ödül kazanan öyküsünde, kimlik arayışı içindeki kahramanı yoluyla okurlarına ayna tutmuş. Kendimizi başkalarına nasıl da yalan kimliklerle sunduğumuzu, en temel çelişkilerimizden birini, kısa ama etkili biçimde sorgulamış ve modern bir üslup denemiş. Dili de, Türkçe’si de övgüyü hak ediyor.

Ödüllerimizden **Batu Özdemir**’se, “Ortalık Karıştı” adlı öyküsünde, bir aile ortamından mahalle ölçeğine uzanan, gerçek bir yaşam kurgusu sunuyor.

“Meğer alt kata eşya taşıyan hamallardan biri taşıdığı sehpayı düşürmüş, bizinkiler de top patladı sarp yok yere oruç bozmuş!

Ozan Ağabey bir anlık panikle, “Ney top patlamadı mı şimdi?..” derken, yediği burmanın çekirdeği boğazına kaçtı, bu da yetmiyormuş gibi çekirdeği çıkarmaya çalışırken öksürük krizi tuttu.

Herkesi bir panik havası sardı, herkes Ozan Ağabey’imin başına üşüştü. Annem telaşla babama bağıryor: “Kemal, hastaneye götür çocuğu hastaneye! Çocuk ölüyor!”

Senaryo tadında, tempolu bir anlatım, müthiş bir yalan-yanalı-doğurur gerçekliği ve akıcı bir Türkçe.

Üçüncü ödüllümüz, İstanbul’dan katılan 141 öğrenciden

biri: **Elif Osmanağaoğlu**. Çocuğuna yalan söyleyerek, onun yaşamını onulmaz derecede mahfeden bir aileye –bugün bu coğrafyada ne yazık ki hâlâ soluk alma şansı bulabilen binlercesinden birine– konuk ediyor bizi Elif.

“Annemlerin odasına yöneldim. Yatağın yanındaki komidinin üstünden ilaç kutusunu aldım. Odadan çıkarken, annemin makyaj masasının üstündeki çerçeveli fotoğrafımızı gördüm. Ailecek ilk defa tatile gitmiştik. Orada çekilen bir fotoğrafı bu. Ama daba Oğuzban doğmamıştı. Hepimiz gülümsüyorduk. Sonra camın üstündeki çatlağı gördüm. Beni, annem babam ve ağabeyimden ayıran çatlağı...”

Elif’in akıcı ve üstün bir anlatımla kurguladığı “Amca” adlı dramatik öyküsü, “cinsel ablakla ilgili önemli bir toplumsal soruna” ilişkin gerçekçi, güçlü bir gözleme dayanıyor. Fotoğrafta onu ailesinden ayıran çatlak, küçücük bir kız çocuğunun satılabileceğini değil elbette ama erkek kardeşlerinden ne denli farklı değerinde görüldüğünü daha öykünün en başından ustaca hissettiriyor.

2019 öykülerinde ele alınan çeşit çeşit yalanlar arasında, kahramanın gerçeği saklamak zorunluluğu hissederek yalan söylediği 63 öykü, kendini bir gruba dahil edebilmek için yalan söylediği 14 öykü okuduk. 44 öyküde arkadaşlar arasında, yalan kokteyline dönüşen zincirleme yalanlar, 22’sinde suç amaçlı yalanlar söyleniyor. 31’inde başkalarına iftira atılıyor; 22’sinde korku yüzünden yalan söyleniyor ve 2 öyküde şaka amaçlı yalan, 6’sında da siyasilerin yalanları işlenmiş.

40 öyküde çocuk kahramanlar, aile bildiklerinin gerçek olmadığını öğreniyor, dram yaşıyor, ancak hemen hepsinde çocuk, yetiştiği aileye sarılıyor. 80 öyküde ailede kayıplar yaşıyor, 35’inde trafik kazası gerçekleşiyor. Hastalık konuları 34 öyküde, ayrıca en kötü hastalık 15 öyküde ana ekseninde yer alıyor. 3 öğrenci, şizofreni hastalarının yalan söylediği-

ni düşünerek, bu hastalığı temaya uygun görmüş. Hatta biri, öyküyü doğrudan hastanın ağzından anlatmış.

280 gencimiz kahramanının ağzından yazmış öyküsünü. Bunlardan 8’inde anlatıcı anakarakter öldü, aralarından 2’si, kurgu bu ya, öyküyü anlatmaya devam etti! Fazlaca dramatik 38 öykü, kahramanı yalanını itiraf eden sadece 51, yalanından pişmanlık duyan 49 öykü okuduk. Yalnızca 2 öyküde Pinokyo anılmış. 9 öyküde de anakarakter yaşamın yalan olduğunu düşünüyor. 14 öykü yabancı ülkede geçiyor ve 16 öyküde de karşımıza yabancı karakterler çıkıyor.

Gençler genellikle gerçekçi öyküler yazmış; 6 öğrenci tarihsel temalı öyküler kurgulamış; en az 7’si, polisiye sayılabilecek öykülere imza atmış. 11 bilimkurgu, 6 fantastik, 9 masal üslubunu yeğlemiş. Öte yandan, öyküsünü rüyalar üzerine kuranlar vardı. 19 öğrenci böyle düşünmüş ve aralarında rüyaları yalan diye yorumlayanlar olmuş. 5 öykü hayvan karakterlerle kurgulanmış. Öykülerden yansıyan doğa ve hayvan sevgisi bu yıl da yetersiz kalmış.

Ayrıca, duraklatanlar da oldu: İstanbul’dan bir 6. sınıf öğrencisi fakirlerin suç işlediği kanısındaymiş. İstanbul’dan bir başka 6. sınıf öğrencisi de, dehşete düşürücü bir öykü kurgulamış: Kahramanının babası kendisini öldü göstermek için tanımadığı birini öldürüp yakmış ve bunu neredeyse olumlayan gencimiz bir ceza da düşünmemiş. Hatta kahramanı, hayatta olduğunu öğrendiği babasına –yani katile- sevinçle sarılıyor!

Çıtır Çıtır Felsefe dizisinin yazarı Brigitte Labbé, *Gerçekten ve Yalancılıktan* kitabında kahramanına şöyle dedirtiyor: “Şöyle bir şiir okudum: *Dünya bir portakal kadar mavi. Ne aptalca bir cümle!*” Ve okuruna sesleniyor: “*Dünya bir portakal kadar mavi. Evet, bu yalan ama güzel!*” Sanatın bu kurgusal “yalanlar”ından söz eden çok küçük bir grup olmuştuk. Sanatın yaşamlarımızı yalancılık’tan’larla nasıl sağalttığındansa söz eden olmamıştı.

Elbette, gülümsetenler de oldu: İstanbul'dan bir 6. sınıf öğrencisi öyküsünde, insanların neden yalan söylediğini bir psikologla uzun uzun tartışmış ve, *"İnsanlar buzura kavuşmak için yalan söyler!"* sonucu çıkarmış. Mersin'den bir 8. sınıf öğrencisiyse, *"İnsan iyi yalan söylerse mutlu olur!"* sonucuna varmış. İzmir'den bir 6. sınıf öğrencisi başkasının öyküsünü çalarak ödül alıp ünlü olan bir "yazarı" anlatmış. İzmir'den, atasözü ve deyişlere meraklı bir 6. sınıf öğrencisi öyküsünün bir yerinde, *"Sevda geçer yalan olur, sonra sokan yılan olur"* deyiş vermiş.

Yarışmaya katılan öğrencilerin büyük çoğunluğunun giderek Türkçe'yi daha üstün kullandığını, öykülerini kitap okuduklarını ele veren sözcükler ve deyişlerle zenginleştirdiklerini görüyoruz. Her yıl seçici kurulların işi daha zorlaşıyor, genç öykücülere hayranlık artıyor. Bu yıl yine bütün katılımcılarımıza ve Türkçe öğretmenlerine yolladığımız dijital sertifika, yaşamları boyunca onları gülümsetsin, gösterdikleri başarıyı hatırlatsın dileriz.

Öğrencilerini edebiyatla buluşturan, onları bunca görsel çağırının orta yerinde sözcüklerle, kitaplarla buluşturan öğretmenlerimize hepimiz ayrı minnettarız mutlaka, hepsine tek teşekkür ederiz.

2020 yarışmasının duyuruları önümüzdeki günlerde yoğunlaşacak. 6, 7 ve 8. sınıflardan, "özgürlük" konusunda düşünmelerini istiyoruz bu sefer. Seçici kurulumuz Osman Şahin, Ahmet Büke, Görkem Yeltan, Gülsevin Kırıl ve Müren Beykan'dan oluşacak. Raportörümüz yine Hande Demirtaş. Sevgili Zeynep Cemali'nin, *Patenli Kız* adlı romanından seçilen kılavuz cümle: *"Tekereklerin üstünde yelle yarışıyordu."* Yolunuz açık olsun gençler! ■

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

**2019 teması
YALAN**

*"Güneş ışıklarıyla
uyandığında, o akşam
olanları anımsamaya
çalıştım."*

Zeynep Cemali'nin *Ankaralı*
kitabından tema cümlesi.

SEÇİCİ KURUL

Ayşe Sarısayın
Mine Söğüt
Murat Yalçın
Tolga Gümüşay
Dr. Müren Beykan

*İnsanın temel çelişkilerinden
birini, yalanı, güçlü bir
felsefi sorgulama ekseninde,
alışılmıştan dışında,
modern bir kurguyla
öyküleştiribildiği için...*

Ayşe Ezgi Döm

8. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Mersin Ortaokulu

“Öyküm; kendini başkalarına kabul ettirmek için hayatına yalanlarla duvar örmüş, duvarında hapsolmuş birini ele alıyor. Kişiliğine, çevresindeki insanlara göre şekil vererek, gerçekte kim olduğunu unutan bu karakterin özel bir dinleyiciye kendini betimlemesi ve onun yorumlarını almasıyla devam eden bu öykü, sizler tarafından okunduğu için çok minnettarım.

Yazma konusunda beni destekleyen ve cesaretlendiren, başta Türkçe öğretmenim Mehmet Ali Öksüz olmak üzere, Mersin ODTÜ Koleji öğretmenlerime ve aileme çok teşekkür ederim.”

ÇOK ‘ÇOK...’

“En sevdiğin renk ne?” Bu soruyu herkesin cevaplayabileceğini düşünürdüm. Meğerki ben, o “herkesin” içinde değilmişim.

Ben cevap vermeden, “Benimki mor,” demişti. Kırmızı demeye çekinmişim. Sanki kırmızı dersem sohbet ilerlemezdi, bu nedenle, “Benim de en sevdiğim renk mor,” dedim.

Okulun ilk günüydü. O büyüklerin her Eylül söylediğinden değil. İlk “ilk günüm”dü okulda. İlk defa bu kadar yaşıtımı bir odada görüyordum. Resim çizen bir kızın yanına oturdum, onunla kaynaşmak için ben de sırama resim çizdim.

“Sen de mi resim çiziyorsun?” Gözleri parlıyordu. “Evet, tabii ki de! Resim çizmeden yaşayamam.” Tüm ders o kızla boyalardan, fırçalardan ve resimlerimizden bahsettik. Yani o bahsetti, ben olmayan bir şeyden bahsedemezdim...

Ögle yemeğimi çantamdan çıkardım ve sırama koy-

dum. Arka sıradakiler meyveli keki ne kadar sevdiğinden bahsediyorlardı. Beslenme çantamı sıramın altına koydum.

“Ben normalde bugün kek getirecektim fakat fırından çıkarırken yere düşürdüm.”

“Kendin mi yaptın? Çok yeteneklisin!”

“Ta... tabii ben yaptım. Başkasına yaptırır mıyım hiç?”

İki arkadaş daha edinmiştim ve bir de kek borcu...

“Bugün etek giymişsin, hani sevmezdin etekleri? Saçını da açmışsın! Ortaokul seni çok değiştirmiş.” İlkokul arkadaşlarımla yollarımız kilometrelerle açılmıştı. Bekle beni yeni kişilik, yalan yetenekler, yanlış anılar, yeni arkadaşlar...

“Yeni bir öğrencimiz var aramızda. Herkes ona merhaba desin.” Yeni yüzlere el sallıyordum. “Hadi kendini tanı.” Durakladım. Kendimle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Kendimden kalan tek şeyi söyledim, ismimi. Her gün deri değiştiriyordum, okul servisi benim soyunma odamdı. Her adımında farklı bir ayak izi çıkıyordu. Her yansımada farklı bir yüz, her fırçada farklı bir resim, her kalemde farklı bir öykü oluşuyordu.

Önceki yaz var olmayan bir tarihte yabancı kızlarla var olmayan biriyle dağa tırmandık gerçekleşmeyen bir olay yaşadık. Beni canlı tutan etrafımdaki kalabalığın tepkisiydi.

“Topluma yardım projesi mi?” Hepimiz farklı görevler seçmiştik. Ben, huzurevindeki yaşlılarla ilgilenecektim. Bu proje yaklaşık bir ay sürecekti.

Okul çıkışı huzurevine uğradım, beni çok kibar bir hanımefendi karşıladı. Huzurevindekileri kısaca anlattı ve, “Detayları onlarla sohbet ederek öğrenirsin,” dedi.

En son tanıttığı kişi seksenli yaşlarının sonunda olan bir Alzheimer hastasıydı. “Söylediklerini bir günde unuttur. Yani ona her gün kendini tanıtmam gerekiyor. İlk başta sinir bozucu gelebilir ama alışsın merak etme,” dedi gülümseyerek.

Diğerleriyle konuştuktan sonra sıra Alzheimer hastasına gelmişti. Yanına oturdum, ismimi ve gittiğim okulu söyledim. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum, bu nedenle taşınmamdan bahsettim.

“Kişiliğin?”

“Efendim?” Ne dediğini anlamamıştım.

“Kendini tanıyorsan başkalarının üzerinde etkisi olmayan şeyleri anlatmamalısın. İsmine sen karar vermedin, taşınmana da okuluna da... Peki ya kişiliğin?”

Zaten dediklerimi yarın unutacaktı, herhangi bir şey söylersem zararı olmaz diye düşündüm. “En sevdiğim renk turuncu, çünkü güneşin batarken giydiği o turuncu elbise açıklanamayan bir duygu hissettiriyor. Sözcüklerle kısıtlı olmayan şeyleri severim. Gelişmeye açık, hırslı biriyimdir, eğer bu gelişme çabalarım boşa giderse kendimi daha da zorlarım, en sonunda kendime zarar veririm.”

Yaşlı kadın kurgumdan etkilenmiş gözüküyordu. “Çok şair ruhlu birisin!”

Ertesi gün, yine yaşlı kadının yanına gittim ve yine kedimi tanıttım. “Yemek yapmayı severim. Büyüyünce bir kafe açmak istiyorum. Dış görünüşü sıkıcı ama içi rengârenk olan kekler satmak istiyorum. Hatta içlerine mesajlar da yazabilirim, insanların günlerini aydınlatan mesajlar... Boş zamanlarımda bileklik yapmayı severim. Bazıları çok çocuksu olduğunu düşünüyor ama bence iki renkli boncuklarla bile birbirinden farklı yüzlerce

model oluşturabilme fikri hiç de çocuksu değil.”

Ben ne anlatsam anlatayım, her kalp atışımı duyarmışçasına dinliyordu. “Çok yaratıcı birisin!”

Ve ertesi gün ve ertesi gün ve ertesi gün ve ertesi gün...

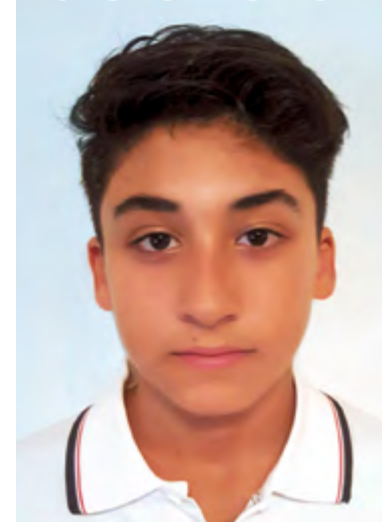
“Çok cesur birisin, sakın birisin, komik birisin, duygusal birisin!”

Huzurevindeki görevimin son günüydü. Yine herkesle konuştuktan sonra o yaşlı kadının yanına oturdum. İsmimi söyledikten sonra yine kurguma başlayacakken durdum. Düşündüm, kurgumu değil neyi söylemem gerektiğini.

“Ben kendinden emin olmayan biriyim. Kendi kişiliğimi işleyen biri değilim. Bunca zaman başkalarının iplikleriyle dikiş diktim. Hep değiştim, değiştirdim. Yanımdakine bürünüp onlara yaklaşılmaya çalıştım. İşe yaramadı diyemem ama zararları olmadı da diyemem. Kendi kendime yolu bulamadığımdan, hep başkalarının önüme geçmesine izin verdim.”

Yaşlı kadının yüzüne bakmadım, acaba yüz ifadesi nasıldı? Acaba bugün kişiliğimi nasıl özetleyecekti?

“Çok ‘çok biri’sin.” ■

Batu Özdemir

7. sınıf öğrencisi
TED Ankara Koleji

Geleneksel bir yaşam kesitindeki sıradan bir olayı çok sayıda karakterle tempolu kurgulayıp, üstün bir görsel anlatımla öyküleştiribildiği için...

“Ben, ne iç içe ilişkilerin olduğu bir mahallede büyüdüm ne de sokak anılarım oldu. Ama her zaman annemle babamın çocukluk anılarını dinlemekten büyük zevk aldım ve, ‘Benim hiç sokak anım olmayacak mı acaba?’ diye çok içerledim. Bu yüzden, karakterleri oluştururken yakın çevremden ve özellikle mahalle kültüründen oldukça etkilendiğim bu öykümde, yeterince gerçekçi öge kullanarak okuyucuyla aramda samimi bir bağ kurmaya çalıştım. Ayrıca, öykümü yazarken içinde bulunduğumuz Ramazan ayı benim için oldukça büyük bir ilham kaynağıydı. Türk edebiyatına damgasını vurmuş Rıfat Ilgaz, Aziz Nesin ve Muzaffer İzgü gibi, herhangi bir konuyu mizahi bir şekilde ele alıp eleştirebilen büyük üstatlardan da oldukça esinlendim.

Yazma sürecimde en büyük teşekkürü, hiçbir zaman desteğini esirgemeyen sevgili öğretmenime ve aileme bir borç bilirim...”

ORTALIK KARIŞTI

Okul dönüşü, küçük ama sevimli mahalleme geldiğimde kuş cıvıltıları, manavda alışveriş yapan insanlar ve top oynayan mutlu çocuk sesleri yerine Selami Amca'nın sokağın ortasında yankılanan böğürme sesleriyle karşılandım. Yine sabaha kadar içmiş, ağzından midesi fırlayacakmışçasına şiddetle kusuyordu. Selami Amca'yı gören mahalleli ters ters ona bakıyor, bazıları başını çevirip yoluna devam ediyordu. Apartmanın üçüncü katından Sebahat Teyze'nin sesi yükseldi:

“Şu mübarek Ramazan'da yine mi içtin sen? Tövbe tövbe!” Kocası rahmetli Veysel Amca vefat ettiği beriden beri, Sebahat Teyze yalnızlıktan her Ramazan ya küçük balkonundaki taburesine oturur, balkonun korkuluğuna kurulu küçük tüplü televizyonundan akşama kadar dizi seyrederek ya da balkonundan başını uzatır kuşbakışı mahallede kim ne yapıyor gizli gizli gözetlerdi.

Tam radara yakalanmadan sıyrıldığımı düşünmeye başlamışken cılız bir ses işittim: “Yavrum!” İlk başta duymazdan gelip yoluma devam ettim ama bundan ka-

çış yoktu. “Yavrum Batu, sana diyorum!”

Çaresizce başımı üçüncü kata çevirdim ve, “Efendim Sebahat Teyze,” dedim.

Önce beni şöyle bir süzdü, sonra da, “İftara niye gelmiyorsunuz hiç?” dedi imalı imalı.

Ben de, “Yok Sebahat Teyze biz bugün iftara Ayten Teyzeler'e gidiyoruz,” diye geçiştirdim. O sırada bizim apartmanın önüne park etmiş bir kamyon ve kamyonun etrafında koşuşturan insanlar gözüme çarptı. Hepsi bir telaş içinde, bazıları kamyonun arkasından masalar, sandalyeler, dolaplar indiriyor, kimisi sırtında çuvallarla eşya taşıyor, kimisi de sürekli apartmana girip çıkıyordu. Şu sıcakta harıl harıl çalışan bu insanların başında da orta yaşlı bir çift, kamyonun köşesinde durmuş, hiç durmadan bir şeyler imzalıyorlardı.

Bakkalın hemen önünde ağaç olmuş insanların arasından geçip ekmek kuyruğundan sıyrıldım ve Bakkal Nihat Amca'nın yanına ulaştım. Neler olduğunu sordüğümde, bir yandan insanlara ekmek yetiştirirken, “Sizin alt kata sonunda birileri yerleşiyor. Yedi aydır boştu,” dedi. Alnından terler akıyordu. Belli ki çok yorulmuştu. Bir tane de bana ekmek çıkardı ve uzatırken, “Parası kalsın, kimseye de yapmam bu kıyağı,” dedi.

Bakkaldan çıktım, tam apartman kapısından içeri adımımı atacakken, bu sefer de ağabeyim çıkıverdi karşıma. O da soluk soluğa kalmış, tişörtü terden üstüne yapışmıştı. “Bugün de herkes bir koşturmaca peşinde...” dedim kendi kendime.

Ağabeyim hemen lafa girdi: “Oğlum bak...” arada nefes alıp verdiği için lafı kesiliyor, ciğerlerini şişire şişire konuşuyordu. “Oğlum bak, ben... Ben çok kötü bir şey yaptım...”

“N’oldu abi, söylesene!” dedim.

Biraz soluklandıktan sonra devam etti: “Hani... Hani ben dün ders çalışmaya Ozanlar’a gidiyorum diye çıkmıştım ya evden...” Ağabeyim önce bir yutkundü, sonra da biraz çekinerek, “Öyle bir şey olmadı. Ben babamın arabasını kaçırdım, üstelik de önünü vurdum!”

O an kulaklarıma inanamadım. İlk başta şaka olduğunu düşündüm ama ağabeyim bayağı ciddiye.

“Eee, ne yapacaksın peki?” diye sordum.

Önceden bir plan yapmış olacak ki hiç düşünmeden yanıtladı: “Bak, ben arabayı Necdet Usta’ya, tamire götüreceğim. Bugün sabah telefon açtım, elini çabuk tutarsa iftara kadar yetiştirebilirmiş.”

Ağabeyimin planını çürütmek istercesine atlardım: “Senin arabayı sanayiye götüreceğin paran mı var abi?”

Hemen cevap verdi: “Borç aldım.”

Ama ben ağabeyimi sorguya çekmeye devam ettim: “Evdekiler n’olacak peki?”

Ağabeyim yine saniyesinde cevapladı: “Hah, işte ben de senden, ben gelene kadar evdekileri idare etmeni isteyecektim. Hele hele de babamı. Eğer arabanın yerinde olmadığını fark ederse biterim ben!”

Elim ayağım birbirine dolandı: “İyi de, böyle bir şeyi nasıl saklarım babamdan?”

Hemen yapıştırdı cevabı uyanık: “Ders çalışıyorum ayağına tableten oyun oynadığını ben nasıl saklıyorsam, sen de öyle saklarsın işte!”

Çare yok boynumu büküp cevap verdim: “Tamam tamam. Ama bir sorum daha var.”

Ağabeyim, “Neymiş o?” diye sordu.

Ben de, “Sebahat Teyze’ye yakalanmadan arabayı nasıl götüreceksin, akıllım? Planların suya düştü işte,

Sebahat Teyze görürse hemen babama yetiştirir!” derken, bir taraftan da pişkin pişkin sırtıyordum.

Fakat ağabeyim bunu da düşünmüş olacak ki ânında, “Mahallenin arkasından dolanacağım akıllım! Hadi doğru eve!” diye çemkirdi hazırcevap.

Ağabeyim yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı; hemen apartmana koştum, altı kat merdiveni ikişer üçer çıkıp eve ulaştım. Derin bir oh çekip zile bastım ve kapıyı annem açtı: “Hoş geldin yavrum.”

Her zamanki gibi, televizyonun karşısındaki kanepeye oturan babaannem başını eğip, burnunun ucuna kadar inmiş kalın mercekli gözlüğünün üstünden ters ters bana bakıyordu. İçimi çektim, kapıyı tamamen açtım.

“Yavrum, abin nerelerde? Ta sabahleyin apar topar çıktı evden, daha da gelmedi!” dedi ince ve titrek sesiyle.

Telaştan ne yapacağımı bilemedim. Yalan söylemeyi de hiç beceremem (!). Ben de duymazdan geldim: “Eee, babaanne... Babamla dedem nerde?”

Babaannem şaşkın şaşkın: “Ne diyorsun yavrum, abin nerde abin?”

Hemen geçiştirmeye çalışarak, “Hah ha... Babaanne, seninki de soru mu? Nerde olacak, işte tabii ki,” dedim.

Babaannem ikna olmasa da, “İyi bakalım, öyle olsun,” dedi.

Ben de sorumu yineleyerek: “Abimi falan boş ver de babamla dedem nerde sen onu söyle babaanne.”

Babaannem, “Onlar pazara gitti, iftar alışverişine,” dedi, bir taraftan örgüsüyle uğraşırken.

Kapı çaldı. “Ben bakarım!” diye seslendim anneme.

Daha kapıyı açmadan merdivenden çıkan ayak sesleri ve babamla dedemin konuşmaları bir uğultu şeklinde yaklaşıyordu belli belirsiz. Kapıyı açtığımda, babam ellerinde bir sürü poşetle çoktan son basamakları çıkmış, oldukça geride kalmış olan dedeme sesleniyordu: “Hadi baba, yavaş yavaş, dinlene dinlene...”

Dedem bayağı sinirlenmiş olacak ki, “Oğlum, şu oruç halimle altı kat çıkarıyorsun beni. Kaç kere dedim, asansörlü bir eve çıkın diye, yaşıyoruz artık!”

Babamın elindeki poşetleri alıp mutfığa, annemin yanına götürdüm. Babam vestiyere oturup biraz dindikten sonra, “Nevin, yav bizim apartmanın önündeki kalabalık ne öyle? Senin haberin var mı?” dedi aneme.

Annem mutfaktan, “Ne kalabalığı Kemal? Benim haberim yok bir şeyden,” diye cevap verdi, bir yandan buzdolabına babamın aldıklarını yerleştirirken.

Bu sırada, dedem sonunda basamakları bitirip kapının pervazına dayanmış, soluk soluğa konuşmaya çalışıyordu: “He vallahi yavrum, apartmanın önünde bir koşuşturmacadır gidiyor.”

Hemen söze girdim: “Bizim alt kata biri taşınıyor muş, Nihat Amca söyledi.”

“Öyle mi? Hadi hayırlısı,” dedi babam.

Annem de mutfaktan, “Yedi aydır boştu aşağısı, iyi olmuş,” dedi.

Annem yiyecekleri sofraya yerleştirdikten sonra herkes oturma odasında toplandı. Hiç kimsenin ağzını bıçak açmıyor, herkes iftarı bekliyordu. Tabii ben de ağabeyimi...

Ben tüm bunları düşünürken sessizliği bozan babam oldu: “Bizim büyük oğlan nerde?”

Telaşla atladım: “Ne, hangi oğlan?”

Babam: “Sakin ol yavrum, abinden bahsediyorum.”

Heyecandan ne diyeceğimi bilemedim: “Eee, o şey...”

Babaannem benden önce davrandı: “İşteymiş.”

Babam şaşkın şaşkın: “Ne işi anne, bugün pazar, sucu kapalıdır.”

Tam, eyvah, bittim ben, diye düşünürken babaannem: “Vallahi ben bilmem, oğlun öyle söyledi,” diye topu bana attı.

Korkudan tir tir titriyordum. “Oğul, hangi, ne, kim?”

Babam: “Ne diyorsun oğlum sen? Oruç başına mı vurdu?”

İki ayağım bir pabuca girdi: “Yok baba, yani şey...” Tam zamanında kapı zili çaldı ve beni kurtaran o oldu: “Ben bakarım.” deyip hemen olaydan sıyrıldım. Ağabeyim tam zamanında işi halletti diye düşünürken, kapıyı açtığımda karşımda Ozan Ağabey beliriverdi.

“Ozan Abi!” dedim hayretle.

Ozan Ağabey selam sabah vermeden söze başladı: “Sizin apartmanın önündeki kalabalık ne öyle?”

Bir iç çekip, gelen geçen de hep aynı şeyi soruyor arkadaş, diye düşündüm. Ama Ozan Ağabey sorduğu sorunun cevabını bekleyemeyecek kadar aceleci görünüyordu.

“Babaannen nasıl Batu?” diye sordu. Hafif endişeli bir ses tonu vardı.

“İyi işte, n’olsun...” diye cevap verdim.

Çabuk adımlarla oturma odasına doğru gitti ve herkesle selamlaşıp babaanneme hal hatır sormaya başladı. Babaannemle derdi ne bunun, diye düşünmeye başlamışken, duyduklarım karşısında kulaklarıma inanamadım!

Ozan Ağabey: “Eee, nasılsın, iyi misin Sevgi Teyze?”

Babaannem: “N’olsun yavrum işte, gördüğün gibi.”

Ozan Ağabey: “Ya ya... İyi olmaya çalışıyorsun, değil mi?”

Odadaki herkes gözlerini fal taşı gibi açmış, olan biteni izliyordu.

Babaannem: “Yavrum, iyiyim işte çok şükür.”

Ozan Ağabey: “E tabi, psikolojik olarak da güçlü olmak lazım, ölüm geliyorum demez çünkü...”

Babaannem de odadaki herkes gibi şaşıtı kaldı tabii. “Ne diyorsun sen be, ağzından yel alsın! Sağlığım yerinde benim.”

Ozan Ağabey: “Nasıl ya, teyzecim siz nadir görülen ölümcül bir hastalığa yakalanmadınız mı?”

Ben dahil odadaki herkes, daha ne olup bittiğini anlayamadan ağıtlar yakmaya başlamış, karalar bağlamıştı. Olayı sorgulayan tek kişi babam oldu: “Ne diyorsun Ozan sen, ne hastalığı?”

Ozan Ağabey hemen yanıtladı: “Vallahi Mustafa bana öyle dedi. Sevgi Teyze eşi benzeri görülmemiş bir hastalığa yakalanmış, bunun ilacı da tek bir yerde satılıyormuş. Hatta hatta, Mustafa benden beş yüz kâğıt borç bile aldı. O ilacı bulabilmek içinmiş.”

İçimden: “Ulan abi, sen yok musun sen...” diye kıs kıs güldüm. Herkesi parmağında oynatmış. Ozan Ağabey’in babası müteahhit olduğundan varlıklıdır biraz. Ağabeyim bunu fırsat bilip, tamir parasını Ozan Ağabey’den çıkarmış meğer.

Babam küplere bindi tabii. Herkes yerinde oturmuş, endişeli endişeli babamın odada dört dönüşünü izliyordu. Sadece babam olsa iyi, Ozan Ağabey’in de gözü dönmüştü. Babam sinirden köpürüyor, kendi kendi-

ne bir şeyler homurdanıyor, arada sesini yükseltiyordu. Herkes birer birer odayı terk etti. Önce dedem, “Ben biraz kestireyim bari,” bahanesiyle, sonra da annem, “İftara az kaldı, ben de sofrayı kurayım bari,” bahanesiyle.

Babam kükredi: “Nerde ulan bu oğlan! Ne karıştırıyor gene?” Bu sefer bana dönüp: “Sen, sen... Bir şeyler biliyorsun, bir şeyler saklıyorsun, değil mi? Dökül, dökül çabuk!”

Acele bir şeyler saçmaladım: “Ya baba, bu aralar abimle aram iyi değil, biliyorsun. Konuşmuyorum ben onla.”

Ama babam öyle çabuk yutar mı bu ucuz numaraları. “Ne diyorsun ulan, bilmiyorum ben öyle bir şey! Ama ben bütün şehri köşe bucak aramasını bilirim, benden hiçbir şey saklayamaz o eşek sıpası!”

Hayretle sordum: “Ne diyorsun baba sen, gelir birazdan.”

Babamın siniri biraz geçti, sakinledi: “Sen hiç konuşma küçükbey. Hele bir iftara yetişmesin de görevim ben o haylazı!”

Eyvah, iftara bir saatten az kalmıştı! Ağabeyim yetişebilir miydi ki acaba? En azından öyle umuyordum.

Ortalık biraz dinince, annem herkesi sofraya davet etti: “Sofra hazır, hadi herkes toplansın!” Ozan Ağabey dahil herkes yemek masasının başına geçti.

“BAM!!!” Top patladı.

Açılışı babam yaptı: “Top patladı işte! Haydi bismillah...” Yediği hurmayı ağzında gevelerken bir yandan da söyleniyordu: “Burda akşam olmuş, orucumuzu açıyoruz, ama Mustafa Paşa Hazretleri ortallıklarda yok!”

Babaannem babamın lafını kesti: “Oğlum dur!”

Babam hurmanın çekirdeğini çıkarıp küçük bir kaba koyarken: “N’oldu anne, ne diyorsun?”

Babaannem: “Oğlum, tükür tükür, daha yarım saat var!”

Babam lokmasını bir güzel yutup cevap verdi: “Yav, duymadınız mı top patladı işte.”

Dedem de babama destek çıktı: “Allah aşkına Sevgi, saçma sapan konuşma.” Arada hurmasını yuttuğu için lafı kesildi: “Top patladı, hadi sen de orucunu aç artık.”

Bütün bunlar olurken, apartmanın içinden yine bir uğultu şeklinde, “Nazar hayatım nazar...” ve “Üzme kendini...” gibi belli belirsiz sesler duyuluyordu.

Bunun üzerine annem, “Durun ben bir bakayım, aşağıda bir şey oldu herhalde,” dedi.

Meğer alt kata eşya taşıyan hamallardan biri taşıdığı sehpayı düşürmüş, bizinkiler de top patladı sanıp yok yere oruç bozmuş!

Ozan Ağabey bir anlık panikle, “Ney top patlamadı mı şimdi?..” derken, yediği hurmanın çekirdeği boğazına kaçtı, bu da yetmiyormuş gibi çekirdeği çıkarmaya çalışırken öksürük krizi tuttu.

Herkesi bir panik havası sardı, herkes Ozan Ağabey’in imin başına üşüştü. Annem telaşla babama bağırıyor: “Kemal, hastaneye götür çocuğu hastaneye! Çocuk ölüyor!” Babamsa hâlâ alt katla kavga ediyordu: “Ulan şeytan mı gönderdi sizi! Sizin yüzünüzden orucu bozduk!” Babaannem de onca gürültü patırtının arasında babama sesleniyordu: “Oğlum, bırak şimdi orucu, çocuğu hastaneye götür!” Babam o anlık siniriyle babaanneme bağırdı bu sefer: “Nasil götürerim anne Allah aşkına!” Dedem hemen araya girdi: “Bağırma annene!” Annem de o sırada babama laf yetiştiriyordu: “Ne demek nasıl

götüreceğim Kemal? Elinin altında araban var, kullanıver bir zahmet!” Herkes birbirine bağırıyor, kavga ediyordu. Bir ton yaygara koptu.

Babamın en son iyice gözü döndü: “Ulan sanki bugün herkes birlik olmuş, bana oynuyorlar! İyi, arabanın anahtarını ver Nevin.”

Hemen araya girdim: “Olmaz!”

Babamın sinirden eli ayağı titriyordu: “Oğlum, ne diyorsun bir de senle uğraşmayayım, yıkıl karşımdan!”

Sonuna kadar direndim: “Olmaz baba, arabaya ne gerek var? Ben şimdi yardım ederim Ozan Abi’ye.”

Babam: “İyi, hadi ne yapıyorsan hızlı yap!”

Ozan Ağabey öksüre öksüre bir hâl olmuş, kıpkırmızı kesilmişti. Hatta boğazındaki damarlar görünüyor, gözlerinden yaş geliyordu. Hemen onun arkasına geçtim, başladım, “Helal, helal!” diye diye sırtına vurmaya.

O sırada kapı çaldı. Annem derince iç çekip, “Bugün hiç susmadı bu kapı!” dedi. Kapıyı açtığında Sebahat Teyze’yi karşısında bulmasıyla verdiği ilk tepki, “Bittik biz!” demesiydi.

Ortam iyice gerilmişken, Sebahat Teyze’nin kapıdan içeriye adımını atmasıyla, benim Ozan Ağabey’in sırtına son kez okkalı bir darbe indirmem bir oldu ve Ozan Ağabey’in ağzından fırlayan çekirdek Sebahat Teyze’nin kafasında patladı!

Tam Sebahat Teyze ortalığı ayağa kaldıracakken babam buna engel oldu: “Sebahat Abla, ne işin var senin burda?”

Sebahat Teyze biraz sakinleştikten sonra: “İftara on dakika kaldı, hani siz bugün Aytenler’de yiyordunuz.”

Utançtan yerin dibine girmiştim. Sebahat Teyze’ye söylediğim yalanı tamamen unutmuşum.

Dedem olaydan habersiz, "Ayten kim yav?" dedi.

Annem konuyu kapatmak istercesine, "Ne diyorsun Sebahat Abla, ne Ayten'i ne iftari?" dedi.

Olayın bana patlayacağını bildiğimden, ben çoktan sızılmaya başlamıştım ancak Sebahat Teyze benden önce davrandı ve, "Valla bende yalan yok, Batu bana öyle demişti," dedi aynı cılız ses tonuyla.

Babam başını bana çevirdi: "Oğlum?" Her şey karman çorman olmuş, üst üste gelmişti.

Neyse ki, o anda beni kurtaran yine zil oldu.

Bu sefer babam baktı kapıya: "Yine kim bu?" Babam kapıyı açtığında nihayet ağabeyim gelmişti. Ama sadece ağabeyim değil; Selami Amca kolunu ağabeyimin omuzuna atmış, yürümek için ona dayanıyordu.

Babam bir güzel fırça çektii ağabeyime: "Nerdesin sen ha? Sabahtan beri ortalıkta olmaman yetmiyormuş gibi bir de alkoliklerle mi takılıyorsun?"

Ağabeyimin korkusu gözlerinden okunuyordu: "Yok baba... Melek Abla, Selami Abi'yi eve almamış yine, Selami Abi de beni tanımadı, sonra arabanın önünü kesip para istedi. Dedim sarhoş herhalde, bari bizim eve götürüyüm."

Ağabeyimin anlattığı bunca olay arasında babamın dikkat ettiği tek bir yer vardı: "Araba mı, hangi araba?"

Artık bu yalanı içimde tutmaktan sıkılmıştım, anlattım her şeyi: "Al işte abi, bir yerde hata yapacağını biliyordum!" Bilmem neden ama içimde tarifsiz bir neşe vardı.

Herkes hayrete düşmüş, aynı anda aynı soruyu sormuştu: "Hata mı, ne hatası?"

Ağabeyim sinirlenip bana saldırdı: "Al, yaptığını beğendin mi? Bastıacak!"

Annem araya girdi: "Düzgün konuş kardeşinle!"

Bu sırada zavallı Ozan Ağabey'in derdi apayrıydı: "Benden ne istedin, ha? Babaannen hasta falan değilmiş, geri ver beş yüz kâğıdımı!"

Ağabeyim büyük bir utanç ve şaşkınlık içinde sordu: "Ozan, senin ne işin var burda?"

Bu yorucu ve şaşırtıcı tesadüflerle dolu günün sonunda herkes evlerine dağıldı ve ev tekrar eski sessizliğine büründü. Ağabeyim de ben de bir güzel azar işittikten sonra gözyaşları içinde odalarımıza gittik. Ama yine de, sağ ol ağabey; ister beyaz, ister pembe, rengi ne olursa olsun asla yalan söylememem gerektiğini zor yoldan öğrettiğin için... ■

Cinsel ahlakla ilgili önemli toplumsal bir sorunu, gerçekçi bir gözleme dayalı, psikolojik inceliklerle örülü bir kurguyu, güçlü imgeler ve üstün bir anlatımla öykülestirebildiği için...

Elif Osmanağaoğlu

7. sınıf öğrencisi

İstanbul, İmdat Vakfı
Dumlupınar Ortaokulu

“Her şey toz pembe değildir. Bu öyküyü yazmak benim için çok zor oldu. O küçücük kızın yaşadıklarını yaşamadan yazmaya çalışmak... Düşüncesi bile ağır. Dereceye girdiğimi öğrendiğimde çok mutlu oldum. Çünkü bu kötü hayatı insanlara bir kez daha gösterebilecektim. Umarım, bu öykü azıcık da olsa etkiler kalbinizi. Susmamamız lazım...

Beni destekleyen, başta yazı öğretmenim Gizem Pınar Karaboğa ve ailem olmak üzere herkese çok teşekkür ederim.”

AMCA

“Kızım, şunları da götür sofraya, baban şimdi gelir,” dedi annem, çorba kâselerini uzatarak. Bakır yer tepsimi-ze kâseleri bıraktım.

Mutfağa doğru giderken ağabeyim, “Kız, bana su getir,” dedi, telefonuna bakarak. Başımı salladım.

Kardeşim ağlıyordu. Annem, “Kızım, kardeşinle ilgilen biraz, her şeye ben yetişemem,” dedi.

Kapı çaldı. Kardeşimle ilgilenmeye gittim. Ağabeyim bir yandan, “Nerede benim suyum?” diye bağırırken, bir yandan da annem kapıya koşuyordu.

Daha babam söylemeden terliklerini vermek için, kucağımda kardeşimle kapıya koştum ben de.

Babam terliklerini giyip salona geçerken, “Sustur bebeği!” dedi öfkeyle.

Ağabeyim sehpaye uzattığı bacaklarını çekip toparlandı.

“Hoş geldin baba.”

Annem, cıyak cıyak ağlayan kardeşimi kucağımdan

aldı. Onu pişpişleyerek, “Sus Oğuzhan’ım” dedi.

Ben de koşarak ağabeyimin suyunu götürdüm. Babam bağdaş kurup sofranın başına geçmişti. Ağabeyim de hemen yanına oturdu.

Babamın kâsesini alıp, iki kepçe mercimek çorbası doldurdum. Sonra da anneme ve ağabeyime...

Sofraya oturdum. Babam huzursuz görünüyordu. Ağabeyimden televizyon kumandasını aldı ve rastgele düğmelere basmaya başladı. En sevdiği spor kanalına bile bir saniye bakmadan geçmişti. Babam her zamankinden daha sinirli görünüyordu.

Annem bana, “Hadi yemeğini ye!” bakışı attı. Kaşığı aldım ve çorbamı içmeye başladım.

Daha çorbamın yarısına bile gelemeden herkesin çorbası bitmişti. Kâseleri toplayıp mutfağa gittim. Bulaşıkları lavaboya koyarken, salondan gelen gürültüleri duydum. Herhalde babam yine annemi dövüyordu.

Kardeşimin ağlayışıyla salona koştum. Babam sofradan kalkmış ve kalkarken de birkaç tabağı devirmişti. Halıda kap parçaları vardı. Annem kardeşimi susturmaya çalışıyordu. Ağabeyimse odasına geçmişti bile.

“Ne yaparsam yapacağım işte! İstersem kahveyi bile satarım!”

“Ama Osman, kahveyi satarsan ne ile geçineceğiz?” dedi annem ürkekçe.

Babam annemin üstüne yürüdü: “Sen bana hesap mı soruyorsun, akıl mı veriyorsun bana?”

Annem geriledi. Kardeşimi daha hızlı sallamaya başladı.

“Baba çay içer misin?” diye sordum usulca.

“İstemez, başlatma çayına şimdi!” dedi ve çizmelelerini giyip kapıyı vurarak evden çıktı.

Hepimizin iştahı kaçmıştı. Ağabeyim de, babam çıktıktan sonra arkadaşlarıyla buluşmaya gitti.

Gece annemin, “Yapma Osman, küçücük çocuk o daha, n’olur kıyma!” diye haykırarak ağlamasıyla uyanımdım. Çiçek desenli yorganımı başıma kadar çeksem de duyuyordum: Babam annemi dövüyordu yine. İnsan başkasının acı çektiğini bilerek nasıl uyur? Annem sabaha kadar sessiz sessiz ağladı. Ben de sabaha kadar yorganımın çiçeklerini izledim.

Sabah erkenden babam ağabeyimle birlikte kahveye gitti. Annem ve ben her zamanki gibi ev işlerini yapacaktık. Annemin kolları ve gözleri morarmıştı. Bu yüzden camları ben sildim. Bazen annemin bana dolu dolu gözleriyle baktığını görüyordum.

Ben bulaşıkları yıkarken annem koltukta oturup sessiz sessiz kollarını tutarak ağlıyordu. Yemek yapmak için, yerinden kalktı, gözlerini sildiği peçetesini önlüğünün cebine koydu ve, “Kızım, biraz kardeşinle ilgilen sen,” dedi.

Oğuzhan’ı kucağıma aldım ve uyuması için ayağımda sallamaya başladım. Kardeşimi beşiğine koyarken, annem odaya girdi.

“Aferin sana kızım,” dedi ve bana sarıldı. Mutlu görünmeye çalışıyordu ama omuzumdaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

“İyi misin annem?” dedim.

Annem hıçkırıklara boğularak beni göğüsüne bastırdı; “Annem benim!” diyerek saçlarımı kokladı, öptü. Sonra gözünün yaşını silip, öksürerek banyoya gitti. Birkaç dakika sonra da hiçbir şey olmamış gibi banyodan çıktı ve mutfağa geçti. Ben de peşinden...

Duvar saatine bakıp endişeyle buzdolabını açtı.

Yufkaları çıkarıp masaya serdi.

“Kızım, bana üç tane yumurta verir misin?”

Dolaptan yumurtaları çıkarıp anneme uzattım.

Annem yumurtaları kırıp kâsede çırpmaya başladı. Çok sinirli görünüyordu. Yüzü kızardı ve alnındaki ince damarı belirginleşti. Beyaz peyniri avuçlarına alıp sıktı, ufaladı. Böreğin ilk katını yapmaya başladı. Yufkayı serdi, yumurtayı üstünde sürdü, ardından da peyniri yufkanın ortasına dizdi, neredeyse attı. Konuşacak gibi dudakları titriyor, yufkaları yırtıyordu. İkinci kata başlayacaktı ki, elleri titremeye başladı. Katları üst üste dizdikçe arada kalmış, ufalanmış, üstüne kat kat yırtık yufka serilmiş peynir gibi sıkıştı annem sanki.

Ona yardım etmek istiyordum ama neden bilmiyorum, konuşmaktan çekiniyordum. Saatin tik takları kalbimi kazıyordu sanki. Annem böreği fırına koydu. Bu hazırlığın kimin için olduğunu merak ediyordum, sormaya korkuyordum.

Sonunda, “Anne, halamlar mı geliyor?” dedim.

Annem beni duymamıştı. Tekrar sordum.

“Keşke kızım...”

Sormaktan vazgeçtim.

Akşam oldu. Babam ve ağabeyim gelmek üzereydi. Masayı hazırlamıştık. Annem kardeşimin bezini değiştiriyordu. Üstümü değiştirmeye odama doğru giderken, kapıda üç çift terlik gördüm. Biri babamın diğeri ağabeyimindi. Demek ki, diğeri misafirindi. Halam yerine gelen misafirin... Babamın kahveden bir arkadaşı olmalıydı. Çünkü annem erkek terliği çıkarmıştı.

O sırada annem bana seslendi. Kapının arasından bakarak, “Kızım, üstünü değiştirdin mi, birazdan gelecekler,” dedi ve ortadan hızla kayboldu.

“Değiştiriyorum şimdi anne.”

Annem sanki benden kaçıyordu.

Zil çaldı. Annem kapıyı açtı. Misafiri içeri buyur ederken, odamdan çıkıp salona gittim. Ağabeyim, babam ve tanımadığım bir amca gelmişti. Babam, amcayla sohbet ediyor; annem gözleri nemli, kucağında Oğuzhan’la bana bakıyordu.

Babam beni fark etti; amcayla sohbetine ara verip bana gülümsedi. Ağabeyime hep gülümserdi çünkü onunla maç izlerdi, at yarışı oynardı, sohbet edebilirdi.

Şaşkınca gülümsedim babama. Amca bana bakıyordu. Ağabeyim telefonu ile oynuyordu.

Annem bana yaklaştı. “Kızım, git misafirimize çay koy,” dedi.

Mutfığa gittim. Annem çay bardaklarını tezgâha çoktan dizmişti. Bunlar, babaannemden kalan süslü çay bardaklarıydı. Annem vitrinden çıkarıp tozlarını almıştı. Çayları doldurdum, salona gittim.

Tek tek çayları uzattım herkese. Amca, çay bardağını alırken bana gülümsedi.

“Oo, bu yaşta bu beceri; babasına çekmiş,” diyerek güldü.

Babam kahkahalara boğuldu. Anneme baktım. Gözleri dolu bir şekilde salondan ayrıldı. Peşinden mutfığa gittim. Kucağında Oğuzhan’la sandalyeye oturdu.

“Kızım, bizim odadan ağrı kesiciyi getirir misin?” dedi, bardağına su doldurarak.

Annemlerin odasına yöneldim. Yatağın yanındaki komidinin üstünden ilaç kutusunu aldım. Odadan çıkarken, annemin makyaj masasının üstündeki çerçeveli fotoğrafımızı gördüm. Ailecek ilk defa tatile gitmiştik. Orada çekilen bir fotoğraftı bu. Ama daha Oğuzhan

doğmamıştı. Hepimiz gülümsüyorduk. Sonra camın üstündeki çatlağı gördüm. Beni, annem babam ve ağabeyimden ayıran çatlağı...

Mutfığa annemin ilaç kutusunu götüreceksen, amcanın ve babamın konuşmasına kulak misafiri oldum.

“Eee, ne zaman hallederiz şu senetleri?” dedi babam.

“Hele bir kızı alalım, kesinleştireceğiz,” dedi amca.

“Bizim sözümüz senettir, istersen akşamdan al kızı. İmam nikâhını kıyarız, acelesi yok.”

Annem mutfak kapısında durmuş bana bakıyordu. Oğuzhan’ın ağlamasını bile umursamıyordu. Ona ilaç kutusunu uzattım. Kutuyu aldı, yanımdan hayalet gibi geçip gitti.

Annemin yanına gidecekken, babam bana, “Kızım, gel bakayım şöyle,” dedi.

Salona girdim. Babam eliyle yanına oturmamı işaret etti. Uzun zaman sonra ilk defa yanına oturmamı istiyordu; en son beşinci yaş günümde beraber oturmuştuk.

“İşte, güzeller güzeli kızım da geldi. Namuslu, ev işlerini bilir, neredeyse genç kız; on yaşında.”

Babam konuşurken elini kaldırdı. Bana vuracağını sanarak irkildim. Ama o, kolunu omuzuma attı.

Amca gülümsedi, elini cebine sokup, yeşil bir defter ve kalem çıkardı. Deftere bir şeyler yazıyor, babam da o sırada alnından ter akarken, bacaklarını hızlı hızlı sallıyordu.

Amca, defterden kâğıdı koparıp babama uzattı.

Babam kâğıdı aldı ve kolunu omuzumdan çekip, “Az öteye kay,” dedi. Kâğıda baktı ve gülümsedi. Bana dönüp konuşmaya başladı.

“Bak kızım, kısmet bugüneymiş. Şu andan itibaren baban da, ağabeyin de, yuvan da, eşin de Mehmet Bey’dir,” dedi.

Hiçbir şey anlamamıştım. Bir babama baktım, bir amcaya. Babam, amcaya garip garip gülümserken, amca gözünü kırpmadan beni seyrediyordu.

“Anlaştığımıza göre, artık biz gidelim,” dedi amca.

Babam da, “Daha çok erken,” diyerek anneme seslendi: “Zeliha, midemiz sırtımıza yapıştı, getirsene bir şeyler!”

Annem ürkek bir ceylan gibi geldi. Bir anda koşarak babamın bacaklarına sarıldı.

“Yapma Osman, benim gibi olmasın, çürümesin! Gözünü seveyim, yapma!”

Babam, annemin kolundan tuttuğu gibi dışarı sürükledi. Ben sadece şaşkın şaşkın, “Yapma baba, n’olur yapma!” diyebildim. Babam kapıyı arkalarından kapattı ve anneme bağırmağa başladı. Amcanın bana bakışını izlemek istemiyordum. Ama yerimden de kalkamıyordum. Misafir hep mutlu edilmeli diye öğretmişti bana annem. Bu yüzden, amca yalnız kalıp sıkılmasın diye yanında oturup bekledim.

Az sonra babam içeriye girdi.

“Haydi, yolcu yolunda gerek,” dedi gülümseyerek. Amcayla el sıkıştı, benim de başımı okşadı. Kapıyı açtı. Amca önde, ben arkada kapıya kadar yürüdük.

Koridora baktım. Annem birden atıldı: “Seni alacağız kızım, sakın korkma! Alacağım seni, bırakmayacağım,” dedi.

Babam kapıyı kapattığında son duyduğum sözler bunlardı.

Güneş ışınlarıyla uyandığımda, o akşam olanları

anımsamaya çalıştım. Ama tek hatırladığım, babamın acımasız dürüstlüğü, annemin beyaz sabun katılığında-ki yalanı oldu: Beni hiç almadı! ■

2019

DİKKATİ ÇEKEN ÖYKÜLER

Zeynep Cemali Öykü Yarışması
2018 Seçici Kurulu'nun
yayımlanmaya değer
gördüğü 7 öykü.

Can Malik Kiremitçi

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Açı Ortaokulu

HER SEÇİŞ BİR VAZGEÇİŞ

Akşam vakti, kanepesine uzanmış televizyon izleyen Hasan, çalan telefonu açmak üzere ayağa kalktı. Arayan, Hasan'ın okuduğu üniversitenin tiyatro kulübünün hocasıydı. Müjdeli bir haber vermek için aramıştı. Hani Hasan geçen aylarda yazdığı bir oyunu vermişti ya kulübe, sahnelesinler diye... İşte genç tiyatrocular, o oyunla ulusal bir yarışmaya katılmışlar ve ikinci olmuşlardı.

Bir jüri üyesi, oylamanın dışında beklenmedik bir girişimde bulunmuştu. Tiyatro hocasıyla bizzat görüşmüş, metni yazan öğrenciyi de tebrik ettiğini belirtmek istemişti. Üstüne bir de ricası olmuştu: Acaba bu yetenekli öğrenci, uzun zamandır elinin altında tuttuğu bir uzun öyküsünü, tiyatro metnine çevirebilir miydi?

Ahmet Hoca'nın konuşmasının bu bölümünde Hasan'ın nefesi kesildi. Edebiyat bölümünde okuyordu ama tiyatro kulübüyle pek bir alakası yoktu. Bu nedenle de, verdiği oyunun bir yarışmada sahnelendiğinden

bile haberdar değildi. Böyle bir teklif karşısında nutku tutulmuştu doğal olarak.

Fakat Ahmet Hoca hız kesmeden konuşmaya devam ediyordu... Jüri üyesinin söylediğine göre, bu teklifi kabul etmesi halinde Hasan'ın bir iki gün içinde uzun öykünün ilk beş sayfasını uyarlaması yeterliydi. Öyle çok vaktini de almazdı.

“Hasan'cığım sen hiç merak etme,” diye babacan bir ses tonuyla devam etti Ahmet Hoca. “Saygıdeğer bir tiyatrocuyu geri çevirmek olmaz, diye düşündüğümden, ben teklifi senin yerine hemen kabul ettim. Ha, sizin bölüm başkanına da haber verdim; o da bir gururlandı, bir gururlandı...”

Bu emrivaki tutumunun Hasan üzerindeki etkisini anlayabilmek için birkaç saniyeliğine durakladı adam. Sert bir tepkiyle karşılaşmaktan korkuyordu ama hatın öbür ucundaki sessizliği hayra yordu ve devam etti: “E oğlum, sen de yazarsın bir iki satır, gönderiverirsin, ha? Ben baktım, merak etme. Öyle yapılmayacak iş değil. Hem kurgu da...”

Hasan, transa geçmiş gibiydi. Öyle ki, hocanın sözlerinin geri kalanını duymadı. Yalapaşap bir iki teşekkür ve uğurlama sözünden sonra telefonu kapatıp gerisingeri kanepesine oturdu. Hemen bilgisayarını açtı ve teklifi yapan jüri üyesini araştırmaya koyuldu. Berin Cemal'di adı. Kadının aldığı ödüller saymakla bitmiyordu. Bir Tony adaylığı bile vardı!

E-postalarına girdi sonra da. Uyarlamasını istedikleri eserin pdf dosyasını açtı ve baştan sona okudu. Ahmet Hoca, akıllı adamdı. Hasan'ın bu teklifi kabul edeceğini biliyordu ki, daha telefon etmeden mesaj atmıştı. Çok da uzun değildi öykü. Bir kere okudu; bak-

tı ki hızlı akıyor, bir kere daha okudu.

“Tamam,” dedi kendi kendine. “Ben bu akşam başlar, yarına doğru da bitiririm.”

Fakat mutluluğu kısa sürdü, metni ikinci kez okumayı bitirir bitirmez nefesi kesildi. Bir insan, nasıl bu kadar talihsiz, aslında düşüncesiz olabilirdi? Uyarlamayı yarına yetiştirmesi elbette ki olanaksızdı, çünkü yarın, sabah uçağıyla İzmir’e gidecekti. Bursa’daki en yakın çocukluk arkadaşı Ali, o günün akşamında evleniyordu ve planı, bekârlığının son gününü arkadaşlarıyla gezip tozarak geçirmektir. Hasan da tabii ki bu arkadaş grubuna dahildi ve aylar öncesinden orada olacağına söz vermişti.

Şimdi ne yapacaktı? En ufak bir fikri yoktu... Ahmet Hoca’yı arayıp, “Kusura bakmayın metni yarına yetiştirmem imkânsız, şey, size söylemeyi unuttum da...” mı diyecekti? Hayır, bunu yapamazdı. Sergileyeceği tavır, hocanın gözündeki itibarını yerle bir ederdi. Sonra hoca, Berrin Hanım’a ne derdi? Duyar duymaz teklini kabul eden öğrencinin daha yolun başında caydığını öğrenirse, kim bilir Berrin Hanım ne düşünürdü?

Yine de Ahmet Hoca’yı aradı Hasan. Niyeti derdini anlatmak, fikir danışmaktı. Bir çözüm bulunabilir miydi, Berrin Hanım’dan biraz daha zaman istenebilir miydi? Hocanın duruma anlayışla yaklaşacağından emindi ama yine de tedirgindi. Küçük düşmekten korkarak sorunu anlatmaya başladı.

“Hocam, bu Ali benim en yakın arkadaşım,” dedi. “Eğer kalbini kırarsam kendimi ömrübillah affetmem. Ama bir yandan da bu iş var tabii. Büyük fırsat, biliyorum. İkileme düştüm anlayacağınız. Bir de size danışayım, dedim.”

Ahmet Hoca, Hasan’ın da tahmin ettiği gibi, Berrin Hanım’ı bu işe karıştırmaya hiç yanaşmadı. Kadına mahcup olmaktan korkuyordu ve ne olursa olsun bu işi onun istediği gibi yürütmeye kararlıydı. Onun için Hasan’a samimi fakat bir o kadar da ciddi bir tavırla, “Hasan’cığım, benim düşüncem şu...” dedi, “sen bu gece başla yazmaya, bak bakalım sabaha kadar ne yapabiliyorsun. Olmadı evladım, uçak biletini değiştirirsin, iki üç saat geç inersin İzmir’e... Olmaz mı? Unutma ki, bir yerde okulumuzun saygınlığı söz konusu.”

Ahmet Hoca, korkutucu bir biçimde netti.

Hasan biliyordu ki, sabaha kadar yetişmezdi bu iş. Bir kere çok yorgundu, bir önceki gece az uyumuştur. Hem, gecenin bir vakti yazılan bir metin ne kadar iyi olabilirdi? Ahmet Hoca, çok kesin bir şekilde, “Önceliklerini belirle!” mesajını vermişti ve çok da haklıydı. Hasan, bir an önce bir karar vermeliydi. Aslında basit bir ikilemdi ama ne yapmaya karar verirse versin canı yanacaktı, biliyordu. Terazinin bir kefesinde en yakın arkadaşına verdiği söz, yani ahlakı, onuru vardı. Öbür kefedeki ise, ona göz kırpan başarılı bir kariyer ihtimali. Bu uyarlamayla birlikte tiyatro camiasına giriş yapabiliyordu. Belki de oradan sinema sektörüne transfer olurdu, belli mi olurdu, şans yüzüne gülebilirdi... Akıl almaz derecede cezbedici vaatler vardı bu kefedeki...

Hasan adamakıllı köşeye sıkışmıştı. İzmir’e gitmeyi seçecek olsa, belki de ömrü boyunca vicdan azabı çekecek, daha iyi ve refah dolu bir hayatı olabileceği fakat bu fırsatı elinin tersiyle ittiği düşüncesi ruhunu kemirecekti. Öte yandan hangi mazeret, hangi geçerli sebep, en yakınını en mutlu gününde bencilce yalnız bırakacağı gerçeğini haklı çıkarabilirdi? Buna vic-

danı nasıl elverirdi? Arkadaşının yüzüne nasıl bakardı? Oturdu, kalktı, dolaştı, düşündü... En sonunda durdu, ağlayacak gibi oldu fakat hemen kendini toparladı. Bir seçim yapmalıydı, zira bu kararsızlık hali verebileceği herhangi bir karardan daha tehlikeliydi. Bir süre daha kafa yordu ve sonunda bir karara vardı. Fakat kanepede duran telefonuna doğru attığı her adımda acı duydu; pişmanlık göğsüne sivri bıçaklar saplamaya başlamıştı şimdiden.

Ahmet Hoca'nın aramasının üzerinden yaklaşık yirmi saat geçmişti ve Hasan, İstanbul'da, evinde, kanepesinde oturuyordu. Evet, İzmir'e gitmemişti. Evet, arkadaşına yalan söylemişti. Evet, belki de bu bir hataydı; akla, vicdana sığmaz bir şeydi. Fakat bunları düşünmemeye çalışıyor, önündeki bilgisayardan gözlerini ayırmıyordu. Mademki böyle bir şey yapmıştı, bari değsindi. Eğer bu uyarılama işinde başarılı olamazsa, arkadaşını boş yere aldatmış olacak; elinde tutunabileceği, avunabileceği hiçbir şey kalmayacaktı. Vicdan azabı yetmişmiş gibi, üzerinde bir de bunun baskısı vardı. Yapıtığının bir anlamı olmalıydı.

Ali'yle konuştuğu o dakikalar, hayatının en kötü anları olabilirdi. Arkadaşına anlattıkları külliye yalandı: Annesinin burada yaşayan bir kuzeni aniden ölmüştü de, annesi ta Bursa'dan cenazeye katılmaya İstanbul'a geliyordu da... Zavallının bu koca şehirde oğlundan başka tanıdığı da yoktu, ne yapsındı... Hasan mecburen, memlekete dönene kadar annesini evinde ağırlamak zorunda kalacaktı. Böyle bir durumda nasıl İzmir'e gelebilirdi? Ali sordu; Semra Teyze'yi arayıp başsağlığı dilese miydi? "Yok yok, sen hiç zahmet et-

me," dedi Hasan. "Ben iletirim ona... Sen de yoğunsun bu aralar..." Hasan, en az on kere özür dileyip telefonu kapattığında bitap düşmüştü. Yapılacak en iyi şeyin uyumak olduğuna karar vermişti. Yedi sekiz saat uyur, sabah da vakitlice kalkıp işe koyulurdu.

Öyle olmamıştı işte. Kafasını turlayan düşünceler bir türlü uyutmamıştı Hasan'ı. Sonunda sabaha doğru uyuyakalmış, ancak altı yedi saat uyuyabilmiş, öğlen gibi de kalkmıştı. Uykusunu tam alabildiği söylemezdi, dengesi şaşmıştı. Öte yandan, tüm aksiliklere rağmen uyarılama işi sandığından iyi gidiyordu. Yazmak, yapmak için doğduğu işti sanki. Ona hep öyle gelmişti. Şimdi ancak bu histe bulduğu teselli, başladığı işe devam edebilmesini sağlıyordu.

Gözlerini ovuşturdu. Takıldığı bir iki nokta vardı, onlar da tam anlamıyla içine sinmeden devam edemedi. Kelime seçimine, diyalogların oluşturulmasına özellikle çok dikkat ediyordu. Bu ekstra özen, işini uzatıyordu uzatmasına ama, başka da yol yoktu. Tiyatroydu bu; süslü tasvirler, uzun uzun cümleler bir anlam ifade etmiyordu. Her şey konuşmalardan ibaretti ve oyunun kalitesi bu konuşmaların derin, anlamlı ama bir o kadar da doğal olmasına bağlıydı. Bu dengeyi sağlamak zaman alırdı. Küçümsenecek, kısa sürede bitirilebilecek bir iş değildi yani... ki zaten Hasan da saatlerdir bilgisayarının başındaydı, gözlerini ekrandan bir kez olsun ayırmamıştı; konsantre olmuş, çalışıyordu.

Hakkıyla ve hızlıca bitirmek istemesinin dışında, işine delicesine odaklanmasının aslında başka bir sebebi daha vardı. Küçük bir mola bile veremez, kafasını boşaltmak için duramazdı. Durduğu an, dün geceye dair önüne set çektiği bütün düşünceler zihnine geri hü-

cum ederdi. Uyarılama işi, arkasında vicdanından saklandığı bir paravandı. Bir anlık rahatlığında bu paravanı kaldırmayı, kalbini duyguları karşısında savunmasız bırakırdı. Hasan buna izin veremezdi. Ne buna yetecek gücü ne de vakti vardı. Bu nedenle kendini, sadece yetiştirmesi gereken işi düşünmeye programlamış, geri kalan her şeyden soyutlamıştı.

Sevinçle arkasına yaslandı. Çalışmayı sonunda bitirmişti! Şimdi hemen Ahmet Hoca'ya e-posta atacak, o çalışmayı okuyadursun, Hasan da derin bir uyku uyuyacaktı. Bir sonraki gün çok daha neşeli ve zinde olacağına inanıyordu.

Mesajlarını açtı, tam dosyayı gönderecekti ki telefonu çaldı. Arayan Ali'ydi. Hemen saatine baktı. Altı civarıydı; düğün daha başlamamış olmalıydı. Arkadaşı ne söyleyecek olabilirdi ki? Yalanını çakmış olabilir miydi? Yok yok, imkânı yoktu... Yine de gerilmişti işte... Telefonu açtı.

“N’aber Hasan?” dedi Ali. “Semra Teyze nasıl? Arama dedin diye aramadım valla, hoş bende numarası da yokmuş ya neyse, yanındaysa bir konuşayım. Bayağı oldu görmeyeli, hem ayıp da olmasın...”

Hasan hemen bir şeyler düşündü. Hah! Annesi erkenden yatmaya gitmişti. Yol yorgunuydu, kuzeninin vefatı da kadıncağızı çok sarsmıştı. Ama Ali merak etmesindi, Hasan annesine başsağlığı dileklerini iletmış, annesi de çok selam söylemişti... Ali ne iyi etmişti arayarak! Kendi düğün telaşının ortasında arkadaşını araması, annesinin halini hatırını sorması büyük incelikti doğrusu.

“Yahu, arayacağım tabii, ayıp ettin,” dedi Ali. “Hem, pek bir telaş da yok, her şey tıkırında ilerliyor, keyfimiz

yerinde çok şükür. Bir sen eksiksin işte...”

Hasan buz kesti. Aniden arkadaşının sözlerinde bir zorlama, bir yapmacıklık, bastırılmış bir şeyler sezmişti sanki. Kendini bunun bir kuruntudan ibaret olduğuna ikna etmeye çalışıyordu ama öyle değildi işte. Tanıdığı Ali böyle konuşmaz, söyledikleri bu hissi vermezdi. Bir sorun vardı... Bir şekilde öğrenmiş olabilir miydi?

Eğer arkadaşı öğrendiyse Hasan ne yapardı, açıkçası bilmiyordu. Teoriler üretti, ihtimalleri düşündü, zaman zaman boğulacak gibi oldu. Telefonu bir kez daha çalana kadar kanepede kıvrandı durdu. Bu sefer arayan annesiydi.

Semra Hanım telefon açılır açılmaz başladı konuşmaya. Hasan'cığı nasıldı, her şey yolunda mıydı? Okul nasıl gidiyordu? Çok özlemişti onu, biricik oğlu gözünde tütüyordu. Böyle yapmak olmazdı, bir an önce atlayıp Bursa'ya gelsindi... Ha neyse, başka bir şey için aramıştı aslında. “Oğlum, vallahi çok içerledim,” dedi. “Ali evleniyormuş, sen bana bunu niye söylemedin? Bizim karşımızda oturan Nilgün, o ailenin tanıdığı ya... O gidiyormuş düğüne, tesadüfen ondan duydum. Hemen aradım tebrik ettim. Rezil olurdu yoksa, maazallah... Ama çocuğun sesi bir garipti. En son bir şeyler geveledi de çözemedim. Neymiş, bir akrabamız mı ölmüşmüş, başımız mı sağ olsunmuş, anlamadım ki...”

Hasan eliyle göğsünü tuttu. Sanki biri vücuduna darbe üstüne darbe indiriyordu. Hattın öbür ucunda konuşan annesinin sesini duyuyordu ama, anlattıklarının tek bir kelimesini bile anlamıyordu. Kadıncağızın yüzüne kapadı telefonu, iki kelimeyi bir araya getirecek gücü kalmamıştı artık. O ilk anki şok ifadesi

suratında donmuştu, gözleri ifadesiz bakıyordu. Hiçbir şeyi algılayamıyor, hiçbir şey düşünemiyordu. Ruhunu bedeninden ayrılmış, tüm bu olanlardan uzağa kaçmıştı sanki.

Nefes alamıyordu! Nasıl olduysa balkona çıktı. Mermer zemine adımını atar atmaz, bacaklarındaki güç kayboldu ve yere yığıldı. Aniden vücudu sarsılmaya başladı. Hıçkırıyor, hızlı hızlı nefes alıyor, gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Hasan, bir başına, belki de hayatında ilk defa bu kadar uzun süre ağladı.

Hasan'ın uyarılama çalışması çok beğenildi. Berrin Hanım eserin sahnelenmesi için çalışmalara hemen başladı ve oyunu ülkenin en seçkin tiyatro ekibi sahneledi. Oyun birçok ulusal yarışmada derece aldı ve bu başarı, tabii ki Hasan'a da yansdı. Başka oyunlar da yazdı, bunların çoğu da beğenildi. Sonunda Hasan tiyatro camiasında tanınan genç bir yüz haline geldi. Yaptığı işten, vardığı noktadan her zaman gurur duydu. Bu gurur, ta ilk başta yaptığı seçimin yükünü bir nebze olsun hafifletiyordu.

Öte yandan, Ali'yle araları hiçbir zaman tam anlamıyla düzelmedi. Hasan'ın o gün arkadaşının sesinde hissettiği gizli kırgınlık uzun süre devam etti ve tam bir yüzleşme yaşanmadı hiç. Neden sonra Ali, Hasan'ı affetti ama araları hiçbir zaman eskisi gibi olmadı, olmazdı da.

Bazı kırıkların tamiri güç, hatta imkânsızdı ve Hasan da bu acı gerçeğin farkına vardı. Yıllar içerisinde birçok arkadaş edindi ama hiçbirinde aradığı, Ali'deki o samimiyeti bulamadı. Ancak zamanla, olanları olduğu gibi kabul etmeyi, sindirmeyi başardı. Hasan, par-

lak bir geleceği tercih etmiş, karşılığında en yakın arkadaşını kaybetmişti.

Sartre'in da dediği gibi: Nihayetinde, her seçim bir vazgeçişdir. ■

Cansu Kardaş

7. sınıf öğrencisi

İzmir, Mehmet Emin Yurdakul Ortaokulu

BİR ATOMUN YALNIZLIĞI

*Zaman uçup gidiyor...
Bense ölüyorum çaresiz!
Oysa hayati biç kadar sevmemiştim!*
Cavaradossi - G. Puccini, *Tosca*

Kışın cesaretini kaybeden güneş, zihinlerdeki yalnızlığı sıradan insanlara haber vermekten geri durmuyordu. Bu insanlardan biri olan Neşe Karaca, gökyüzünün karamsarlığını önemsemiyormuş gibi görünse de, kendi kurak denizinde boğuluyordu. Yaşlı kadın, opera binasından hızla çıktı... Derken, kuytu odasının kapısının çalmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Gerçek hayatın müziği tüm aryaları bastırıyordu. Yıpranmış koltuğu, huzurevi yaşantısının büyük bölümünü oluşturuyordu.

Tık tık... Neşe Karaca dışarıdaki sesi önemsemeden gözlüğünü silmeyi sürdürdü. Fakat, ses kesilmiyordu. Beyni kendisiyle yaşadığı çatışmayı sonlandırdı. Zorlanarak da olsa kapıyı açtı.

“Merhaba öğretmenim.”

“Hoş geldin Evren.”

Genç çocuk, öğretmenin gözlerindeki yalnızlığı hissetti. Eskiden karanlık suları aydınlatan deniz fenerinin yerini, şimdi ıssız bir tekne almıştı. Yüreğini soğuk bir hüznün kapladı.

“Size öğretmenler günü hediyesi aldık. Sınıf öğretmenimiz olmamanıza rağmen, birlikte o kadar güzel anılarımız var ki...”

“Teşekkür ederim evladım. Okuldan uzak kalmak bana nasıl zor geliyor, bilsen!”

Neşe Karaca bir zamanlar uzayda yaptığı dansı hatırladı. Sözleriyle insanları başka bir evrene ışınlayacak kadar güçlüydü. Şimdi onu kim dinleyecekti? Fizik kurallarını birine anlatsa, çevresindekiler bütün bu tecrübelerini görmezden gelecekti.

Telefon gök gürültüsü yaratırcasına çalmaya başladı. Sabırsız kadın, ekrandaki görüntüyü kapatmak istedi. Ancak, beceremedi. Ekmekler bayatlamıştı. Reçele yöneldi. Olacak şey değildi! Kahve lekesini nasıl çıkarcaktı? Etraftakiler fısıldaşıyorlar, küçümseyen gözlerle suratına bakıyorlardı. Yemekhanedeki ayna bile yaşlılığıyla eğleniyordu.

Telefon, işe yaramayan bu teneye yığını, avuçlarını huzursuz ediyordu. Kalp atışları neredeyse ağzında yuvarlanan bir cümleyle yankılanıyordu: “Güneş ışınlarıyla uyandığında o akşam olanları anımsamaya çalıştım.”

Merdivenleri panikle çıktı. Bir an tökezledi. Artık canına tak etmişti. Ayağı... şimdi de sol ayağı ağrımayaya başlamıştı. Kıyafetlerini değiştirmek istiyordu. Koşar

adımlarla odasına doğru ilerledi. Titreyen elleriyle tokmağı tuttu, kapı açıldı. O da ne! Karşısında, tanımadığı biri vardı.

Sinirden küplere bindi: “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Burası benim...”

Adamın söylediklerini umursamadan orayı hemen terk etti Neşe Karaca. Aklından geçenlere engel olamıyordu. Beynindeki oksijen yavaş yavaş terk ediyordu onu.

“Günaydın hocam, nasılsınız?”

“Çok güzel görünüyorsunuz.”

“Hocam, küpeleriniz yeni mi?”

Hayır, o sesleri duymak istemiyordu. Yeter yeter!

Düşünceleri filarmoni orkestrası gibi coşuyordu. Telefonu parçalarcasına boğmayı arzu ediyordu. Elleri acıdığına, bu işkenceyi sonlandırarak tuşlara bastı.

“Çabuk gel, yetiş!”

Evren’in söyledikleri meteor çarpışması kadar şiddetliydi. Chrome, YouTube, Playstore, WhatsApp, Instagram falan filan... Hangi dilde konuşuyordu bu çocuk!? Ama olsun, teknolojiden geri kalmamalıydı. Her ne kadar sözcükler fazla ıssız görünseler de internet, iletişim adına gerekli bir kanaldı. Günümüzde fizikçilerin neslinin tükenmesi kötü olmalı, diye düşündü. Elektronik, genleşme gibi temel terimlerin yok olması... Anlam da giderek yok oluyordu.

“Aaa genç dostum! Yeniden karşılaşmak ne güzel, hayat nasıl gidiyor?”

“Öğrencimi nereden tanıyorsunuz? Kim bu, Evren?”

“Biraz önce Mehmet Amca’yla karşılaştık. Benden

telefonuna bakmamı istedi. Ona yardım ettim, beraber meyve suyu içtik.”

“Mehmet Amca mı? Ne kadar samimisiniz böyle! Sizi bir yerden hatırlıyor gibiyim.”

“Odasına zorla girdiğiniz birini unutmanız mümkün mü?”

Neşe Karaca, yeri hafifçe tekmeleyerek içini susturmaya çalıştı. İnsanların konuşmalarından sıkılmıştı. Sihirli sözcüklerle onları yok etmek istiyordu. Ama biliyordu ki, istediği olmayacaktı. Herkes hata yapabiliirdi. Einstein, Newton ve Maxwell... Ünlü fizikçilerin hepsi de zamanında büyük hatalar yapmışlardı. Atomlar üzerine birçok teori yaratan Einstein... Yerçekimini bulmak için başına basit bir elma düşmesi gereken Newton... Bunlar tesadüf olamazdı.

Birden, olaya fazla takıldığını ve Mehmet Bey’e kaba davrandığını anladı. Bu sertliklerin sonu hep yalnızlıktı. Huzurevinin bir köşesinde oturan şu yaşlı çınarlardan kimileri gazete okuyor, kimileri de bir şarkı tutturmuş hüznle mırıldanıyordu. Bakıldığında pantomim gösterisi gibi görünen renkli oyunda herkesin bir rolü vardı.

“Mehmet Bey’i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?”

“Mutluluklar dilerim. Gelini öpebilirsiniz.”

Yaşlı kadın, evlilik programı izlerken dalmış, ekranda sanki kendisi ve Mehmet Bey varmışçasına hayallerle kapılmıştı. Yanına baktığında, Mehmet Bey hâlâ dibinde oturuyordu. Kendini dalgın bir pamuk prensese benzetti. Uzun zamandır odaklandığı bu karmaşık, siyah kutu uykusunu getirmişti.

Ne ara, huzurevinden yaşlı bir adamla sürekli vakit

geçirecek kadar yakınlaşmıştı!? Birinin odasına yanlışlıkla girdi diye, onunla sevgili mi olması gerekiyordu!?”

“Ayşe Hanım’la çay içmek ister misiniz?”

Şimdi gerçeğe dönmüştü. Kendisi değil, Ayşe’ydi ekrandaki. Televizyon çok garipti. Uçakların karakutularına benzer bir gizemi vardı. Aptallaştırıyordu da...

Neşe Karaca, kurnaz bir politikacı edasıyla etraflı izlemeye başladı. Yeni bir gezegen keşfetmenin anlık heyecanı yaşanıyor. Sanal dünya büyüleyici ve keyifliydi. Telefonunu eline aldı, onu bir çocuğu sararmışçasına kavradı: Evren’in indirdiği uygulamalar, gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Yeşil oje sürdüğü parmaklarından birini Facebook yazısının üstüne koydu. Vee giriş...

“Hocam, sosyal medyayı gerçekten kullanmak istiyor musunuz? İçinden çıkamayabilirsiniz sonra.”

“Evet yavrum, istiyorum. Sosyal medyadan bahsetmişken, hesabını ver de, hemen arkadaş olalım.”

Telefonunu, neredeyse genç bir virtüöz edasıyla kullanıyordu yaşlı kadın. Piyano tuşlarına zarifçe dokunur gibi dokunuyordu tuşlarına ve Evren’in fotoğraflarını beğeniyordu; kalpler gönderiyor, türlü türlü emojiyle süslüyordu. Nitekim, istediği zaman, istediği siteye ânında ışınlanıyordu. Fizik siteleri, fizik öğretmenleri grubu, bilim fuarları neler neler...

Duraksadı. Artık fizik onu mutlu etmek bir yana, hiç gülümsetmiyordu. Üstüne yapışan gereksiz yoğunluk, kendisini huzursuz ediyordu.

“Evladım, şuradaki fotoğrafı nasıl değiştirebilirim? Bana gösterir misin?”

“Hocam, son zamanlarda sizi elinizde hep telefonla görüyorum. Daha önce, kuantum fiziğinden ve mo-

leküllerden söz ederken, şu an... Şu an sadece teknolojiden konuşuyoruz.”

Genç çocuk, hayattaki repliğini unutup, tıratları kafasında baştan yazmaya çalışan bir oyuncu gibi, hocasının düştüğü durumu düzeltmeyi umuyordu.

Hiç de değil! Neşe Karaca telefonu doğru dürüst tanımiyordu bile! Ne demek bağımlılık!? Sadece, gelen mesajları okuyor, belki gördüğünde birkaç fotoğraf paylaşıyordu. Evren de –o yere göğe sığdıramadığı öğrencisi– bu süslü püslü dijital minyatüre kendini kaptırdığını sanıyordu. Hah!

O telefonu hiç almayacaktı eline, hortumun içine çekiliyor, her gün daha fazla sürükleniyordu. Telefon cüretkâr ama saygısız birine benziyordu, kanlı canlı birine. Öte yandan, yalnızlığını fazlasıyla gidermişti de... Sayesinde, Mehmet Bey’le arkadaş olmuşlardı. Yalnızlık çok ağırdı...

Otur, sıfır, Neşe!

Kimse burada fizik dilini bilmiyordu.

Kopya çektin! Durrrrr!

Ne yapıyorsun, diye kendine kızdı. *Güneş ışınlarıyla uyandıığında o akşam olanları anımsamaya çalıştı.* O adam yalnızca... *arkadaş...*

“Mehmet, yeni bir oyun indirdim hayatım. Bakar mısın?”

“Göster bakayım, canımın içi.”

“Bugün ne kadar yakışıklısın.”

“Sen daha güzelsin, menekşem.”

Mehmet’le her geçen gün daha fazla yakınlaşıyor, ona karşı duyguları bulanık hale geliyordu. Bu durum onu endişelendiriyor, ama bir şeyleri düzeltmek için çaba gösterdikçe, oyunun içinden çıkamıyordu.

Telefonundan elli lira transfer etti. Okey için... Neşe geliyor! Açılın! Evren! Evren de onu ziyarete gelecekti. Eyvah, bu planı tamamen unutmuştu. Bir okey taşına dokundu telefonda. Sonra, sanal masaya baktı. Oradan hızla odasına doğru koştu. Öğrencisinin geleceğini tamamen unutmuştu. Burası değil, diğer oda... Panikledi.

Tık tık tık... O sesler... Öğrencisi kapıdaydı. Derin bir nefes aldı.

“Geldim geldim, Evren. Nasılsın oğlum? Okulda neler yapıyorsunuz?”

“Merhaba hocam, iyiyim. Biliyorsunuz karadeliğin fotoğrafı çekildi. Onun heyecanını yaşıyorum.”

“Evet yavrum, birkaç ay önce gözlemlenmiş, biliyorum.”

“Yok, öğretmenim. Daha yeni, belki bir hafta oldu. Unuttunuz herhalde.”

“Elbette, bir hafta olduğunu biliyorum. Karıştırdım yalnızca. Hem, ben senin öğretmeninim, nasıl sorarsın böyle bir soruyu?”

Para gönderecekti. Okeydeki o düzenbaz kadın. Füsün. Herkesi hileyle yeniyordu. Görecekti gününü! Kimle oynadığını görecekti.

Tuşa bastı, para iletilemedi. Telefon ellerinden kayıp gidiyordu. Işığı kapanıyor, bir anda kilitleniyordu. Sonra, şifreyi girdi: 1-2-3. Basit bir şifreydi. Tip Top. Mesaj: Huzur Bank. 100.000 TL'ye kadar kredi alabilirsiniz. Güzeldi. Okey için kullanılabilir, geri kalanıyla da bir ev alabilirdi. Ama, keyifli olmayacaktı. Sadece, kendi sesini duymak istemiyordu. Amaaan! Şimdi mi düşünecekti bunları?

Tekrar tuşa bastı. Para yine iletilemedi. Denedi, de-

nedi. Olmuyordu. Ekranda kocaman bir yazı belirdi: HESABINIZ DONDURULMUŞTUR.

Koşarak bankaya gitti. Sıra vardı. Sanki, bankaya gidecek başka bir gün yokmuş gibi, herkes burada bekliyordu.

“Bana neden sıra gelmiyor! Uzun zamandır buradayım, kimse yardım etmiyor,” diye sitem etti Neşe. Basit bir telefon için çektiklerime bak!

O sırada, Mehmet mesaj gönderdi, belki ondan biraz para isteyebilirdi. Küçük bir yalan söyleyip, okeye daha fazla para yatırabilirdi. Fiziği düşünüp yaşlanacağına, okey oynayıp mutlu olabilirdi. Herkes gibi, herkese benzeyebilirdi. Normalleşirdi azıcık. Şimdilerde fizik, ününü yitirmişti. Eskimiş deney tüpleri akla geliyordu sadece. Küçük laboratuvarlar, büyülü mercekler ve çılgın denekler formüllerin içinde kaybolmuştu. Operalar, seminerler yalnızlığına engel olamıyordu. Çok yalnız hissediyordu.

Neşe Karaca huzurevine girdiğinde, kafeteryada Evren'i gördü. Genç adam, düşünceli bir biçimde oturmuş, kendisini bekliyordu. Birlikte odaya çıktılar. İkisi de konuşmak istiyor, fakat cesur olmayı beceremiyorlardı.

Yaşlı Neşe, söylediklerini öğrencisine inandırmaya çalışıyordu:

“Alzheimer'a yakalanmışım.”

Evren'e acıyan gözlerle –aslında kendisine acıyordu– bakarak, öğrencisinin ona inanmasını bekledi. Çünkü, tüm parasını okeye yatırmıştı. Daha sonra, uyuymak istedi, öğrencisine yabancı olmadığını ve dilediğini yapabileceğini söyledi.

Genç çocuksa, bir süredir öğretmeninin tuhaf dav-

randığını fark ediyordu. Onun iyiliği için telefonunu kurcaladı. Şifreyi girdi: 1-2-3. O yaştaki insanlar hep basit şifreler koyarlardı. 1-2-3, doğum tarihi ya da plaka kodu...

Büyüleyici Okey sitesi, Mehmet Amca'yla gizli konuşmalar ve yalanlar... hepsi ortaya döküldü.

Evren, telefonu yerine bıraktı. Biraz dışarı çıktı. Geldiğinde, öğretmeni uykusundan mahmurlukla uyanmıştı.

Evren, herhangi bir sorun olup olmadığını sordu. Öğretmeni, gerçekten iyi miydi? Değilse, ne için çabalıyordu? Fakat, Neşe Karaca bildiklerini anlatmamak konusunda kararlıydı. Hem, nasıl anlatacaktı? Nesi anlatırdı bu anlamsızlığın? Bunca yalan, yalnızlıklar, kalp kırıklıkları... Nitekim, tek bir kelime söyleyebildi: Mecburdum.

Gerçekler acımasızca etrafı sarıyordu. Tüm kırgınlıkları yok edecek sevinçli bir konuşma bekleniyordu aralarında. Genç çocuğun bakışlarında öğretmene olan saf bağlılığı yansiyordu.

Odadaki sessizlik, telefona gelen hareketli bir mesaj sesiyle sonlandı. Şimdi de, Neşe'nin siyah gözleri, gördükleri karşısında büyümüş, kızgın bir balinanın gözlerine dönüşmüştü. Gerçekleri gizlememeliydi. Gizleyecek bir noktayı da geçmişti zaten. Okey sitelerine girmişti, doğru, ama ya 5000 TL! Bahsi bu kadar arttırmamıştı.

Çaresizce, yardım istedi öğrencisinden. Evren, büyümlü sanal dünyanın kimi oyunlarını biliyordu. Genç fizikçi, telefona bakarken, bir demet karanfilin öğretmenini daha mutlu edeceğini düşündü. Keşke, telefon değil de çiçek alsalardı ona arkadaşlarıyla. Ama, tek-

nolojinin bu kadar baskın olduğu bir dünyada bir çiçeğin değeri ne olabilirdi?

“Öğretmenim, hadi biraz bahçeye inelim.” ■

Deniz Deren Kahraman

8. sınıf öğrencisi

Bursa, İkbâl Betül Ali İhsan Çilingirođlu Ortaokulu

KÜLAHTA BULUT

Laternadan çıkan yumuşak İtalyan ezgileri, mermer çeşmenin etrafına konup ötüşen saka kuşlarına bir melodi olurken, yemyeşil bir vadide kurulan panayır yeri uçurtmalarla kaplanmıştı. Küçük kız, süt beyazı minik ellerini annesinin beline dolayıp ona sıkıca sarılmış ve kendini bu huzurlu ortama bırakmıştı. Birlikte, hâlâ mavi cennette uçmakta olan uçurtmaları saymaca ve bulutları benzetmece oynamışlardı.

Gözlerini açarak, annesinin kar gibi bembeyaz kumaşa işlenmiş sarı papatyalı zarif elbisesine baktı. Annesi bu elbiseyi, büyüyünce ona vereceğini ve sırma saçlarının bu elbiseye çok yakışacağını söylemişti. Annesinin ileride vereceği bu hediyeye bayılmıştı küçük kız. Tabii, bu elbisenin annesine yakıştığı gibi yakışmasını diliyordu içinden. Açtığı küçük gözleriyle etrafa baktı. Dans eden kişileri görünce, ister istemez bir tebessüm yayıldı dudaklarına. Bu güzel dansları seyreden küçük kız, lavantaların servi ağaçlarıyla birlikte

ezgilere uyum sağlayışını ve güneş ışınlarının lavantalara yansıyor etrafı mor bir renge bürüdüğünü bile fark edememişti.

Laternanın kolunu çeviren adam yorulmuştu ve haklıydı da. Bu kavurucu sıcaklığın altında neredeyse iki saattir solgun bir kahverengi şapkayla duruyordu. Yeşil çimlerdekilere eliyle mola işareti verdi. Dans edenler birer ikişer dağılmaya başlarken, meydan çocuklar tarafından az süreli kurgulanmış oyunlara bırakılmıştı.

Küçük kız da ses çıkarmamaya özen göstererek çimlerden kalktı ve diğer çocukların yanına ilerlemeye başladı. Üstlerinde beyaz kurdeleler bulunan kıpkırmızı rugan ayakkabılarını paytak adımlarla yönlendirirken, son anda bu kararından vazgeçip kendini geri dönmeye hazırlamıştı ki, yanından geçen mavi bir tezgâhla büyüdü. Bu sıcakta herkese, ben buradayım dercesine, pasparlak güneşi arkasına almış parlıyordu.

Annesinin yanına dönen küçük kız, ufak bir telaş içinde seslendi:

“Anne! Anne!..”

Annesi, uzandığı çimlerden doğrulup kızının küçük yüzünü avuçlarının arasına aldı ve soran gözlerle kızına bakmaya başladı. Kızı cevap vermeyip bir yere uzun bir süre baktığından annesi de kızının baktığı tarafa baktı.

Masmavi parlak tezgâhın üstünde büyük harflerle yazılmış “dondurmacı” yazısı onun da dikkatini çekti. Kızının da merak ettiğini düşünerek ayağa kalktı. Onun minik elini ellerinin içine kenetledi ve tezgâha doğru yaklaşmaya başladı.

Tezgâha yaklaştıkça küçük kızın içindeki heyecan artıyor, gözlerini yaşadığının gerçek olduğunu kendi-

sine ispatlamaya çalışır gibi, kapatıp kapatıp açıyordu. Tezgâha varınca, minik ellerini annesinin ince uzun parmaklı ellerinden ayırdı ve tezgâha dayadığı gibi neşeli bir sesle haykırdı.

“Bulut! Buluuuut!”

Sürekli zıplıyor, yerinde duramıyordu. Renk renk dondurmalara büyük bir hayranlıkla bakıyordu.

Annesi, kızının dondurmaya bulut demesine çok şaşırılmış olsa da, onun bu masum hayalini bozmaya kıyamadı.

“Tamam kızım, hadi sana istediğin renkte bulut alalım,” dedi.

“Anne, ben mor bulut istiyorum,” dedi küçük kız.

Mor bulutu küçük kızına uzatan annesi, “Bulutun bitince sana bir şey söylemem gerek,” dedi. En azından dondurmasını yiyene kadar bu masum yalanı sürdürmeye karar vermişti.

“Teşekkür ederim Bulutçu Amca,” diyen küçük kızın hayalini dondurmacı da bozmadı.

“Afiyet olsun küçük kız,” dedi.

Bulutçu Amca’sının ona verdiği mor bulut dolu külahı minik ellerinin arasına aldı. Kızgın güneşin altında eriyen bulutlardan dökülen damlalar, kızın bembeyaz minik ellerinin üstünden kayıp çimlere damlıyordu. Parlayan gözleriyle etrafa ışıklar saçıp herkesi mutluluğun en saf haline inandırıyordu küçük kız. İşte bu manzara, annesinin boğazını düğüm düğüm etmeye yetmişti. Ellerini kızının hayallerinden çektiğini belirten bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. Kızını alnından öptü ve birkaç adım gerileyip, bu manzarayı biraz uzaktan izlemeye başladı.

Minik kız, bulutlardan gözünü alıp, Bulutçu Amca’

nın başındaki beyaz fötr şapkaya dikkat kesilmişti. Küçük kızın, kendisinden ziyade şapkasına baktığını fark eden Bulutçu Amca bütün iyimserliğiyle şapkayı küçük kızın başına taktı. Kız fazlasıyla büyük gelen beyaz şapkayı düzelterip annesine doğru koşarak bağırmaya başladı.

“Külahta bulut! Külahta buuuuuuut!..”

Kendisinden uzaklaşan küçük kızın enerjisi ve masumiyeti dondurmacıya o kadar iyi gelmişti ki, o da bağırmaya başladı.

“Külahta bulut! Külahta buuuuuuuutt!..”

Annesinin yanına gelen küçük kız bir an durdu ve, “Anne, mor bulutum bitmek üzere, sen bana ne diyecektin?” diye sordu.

Annesi bunun dünyanın en güzel yalanı olduğuna ve bu yalanın bu dünyaya sadece güzellik katacağına inanmış olacak ki, “Sana bir mor bulut daha alayım mı?” dedi. ■

İlkim Bilge İdem

8. sınıf öğrencisi
Eskişehir, Gelişim Ortaokulu

KÜÇÜK YALAN

Yokluk içinde büyüdüm ben. Babamın getirdiği kırıntılar bize anca yeterdi. Onlarsa, hep tok... Hiç sevmiyorum onları. Gözleri çok korkunç, sesleriye vızır vızır... Bir de aptallar. Yalnız Halil Amca, vakti zamanında cesaret edebilmiş onlara o kadar yaklaşılmaya. Hâlâ, o yaratıkların "sineklik" dediği mavi çubuktan nasıl kaçtığını, o kadar yemeği bize nasıl getirdiğini anlatırken gözleri parlar. Bizim oralarda, onun yiğitliğini duymamış yoktur. O günden sonra, mavi çubuğa yaklaşmak yasaklanmış. Bir kere Hasan'la birlikte gittik ama. Ben inatla çubuğa dokunmak istiyordum, fakat Hasan bir yerden sonra durdu. Kanatlarını huzursuzca kıpırdatacak ağlıyor, kâh "Abla, abla..." diyor, kâh ağzından anlamsız, hıçkırıgımsı sesler çıkarıyordu. O gün orada, çubuğun üstünde, Halil Amca'nın kurumuş bacağına bulmuştum.

Yaratıkların en küçüğü vurmuş çubuğu Halil Amca'nın üstüne. En çok da ondan korkarız. Gözleri bir

garip bakar, çizgili de değil üstüne üstlük. Öyle göz olur mu hiç? Diğerlerinin gözleri zaten çok yukarıda olduğundan göremiyoruz. Henüz serbestçe yuvadan uçmamıza izin yok çünkü.

Araştırmacılarımız, yaşadığımız bölgenin, yaratıklarca "M2 Blok - Daire 1" olarak adlandırıldığını duyurdu. Biz pek bir şey anlamamıştık ama anam dalgındı. "Her şey nasıl da hızlı geliyor," dediğini hatırlıyorum. Onların zamanında bunların hiçbiri yokmuş.

Duyurunun üzerinden uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen Hasan'la merakımıza yenik düştük. Biz de araştırmacılar gibi etrafı göreceğiz dedik. Ama Hasan, Ahmet'in de gelmesini istedi. "Ahmet de gelmesin mi abla, gelmesin mi?" deyip durdu.

Deli Ahmet mi?.. Hiç sevmiyorum onu. Hep başıma dert açıyor. Yüzü de çirkin, yamyassı... Sadece bu olsa iyi. Aç kalıyoruz onun yüzünden. Babamın getirdiği kırıntıların çoğunu o yiyor. Annemse işini bitirip yanımıza geldiğinde dehşetle görüyor onca kırıntıdan geriye hiçbir şey kalmadığını. Bana baktığında, gözlerindeki kin ve hayal kırıklığı olgunlukla ne kadar iyi saklanmış olursa olsun, içime oturuyor. Her şey Ahmet yüzünden zaten...

Diğerlerinden büyük olduğum için anam gizli den hep beni sorumlu tutar, Ahmet yaramazlık yapınca da bana dayak atar. Her şeye rağmen, bize hayatını adanmış bu kadına karşı garip bir merhamet duyuyorum.

"Olur, Ahmet de gelsin madem."

Üçümüz, gece vakti yola çıktık. O saatte yaratıklar uyuduklarından vızıldamıyorlardı. Yukarıda, uzun yaratıkların gözlerinden bile uzakta bir ışık topu vardı.

Yaratıkların uyurken genellikle kapattıkları bu top, ilk defa açıldı. Karanlıktan olmalı, her zamankinden daha büyük ve parlak görünüyordu. Üç yavru, yan yana dizilmiş, tavandan sarkan bu güzelliğe bakakalmıştık.

“Biraz yaklaşalım mı?” diye sordu Hasan heyecanlı.

“Sessiz olsana!” dedim. Önceden bazılarının olduğu gibi, bizim de sesimizi duyup avlamaya gelebilirlerdi.

“Bir şey olmaz ki abla!” diye bağırdı Deli Ahmet. Boşuna deli değil ya! “Zaten bizim sesimiz gür değil. Duymazlar bizi.”

Çok da sesli değildik aslında. “Tamam,” dedim tereddütle. Kimse duymuşa benzemiyordu.

Ahmet de niye takılmıştı peşimize? Zaten yarım aklıyla her şeyi mahvederdi, şimdi her şey bitmişti de Hasan’la keşiflerimize gelmişti sıra sanki. Keşke gitse ve bir daha hiç gelmeseydi... Bir an aklıma acımasız bir fikir geldi ve gözlerim parladı, düşüncelerimden sıyrılıp Ahmet’e döndüm.

“Beni ve Hasan’ı daha rahat duyarlar. Bundan sonra biz konuşmayalım da sen konuş,” dedim.

Kırmızı gözleri aydınlandı. “Olur!” dedi cırtlak sesle.

Sonra yaratıkların sesi gelmeye başladı.

Hasan, “Ne yapacağız şimdi?” diye sordu.

“Bize gelmiyorlardır. İşimizi hemen bitirip gidelim,” dedim, içimde kirli bir kıpırtıyla. Bu kıpırtı, içimde kendini fark ettirmek için çırpınan suçluluk duygusunun tüm çabalarını boşa çıkarıyordu. “Ahmet, sen parlak topa kadar git. Kahraman olacaksın, herkes seni konuşacak!”

Hasan sözlerime dikkat kesildi. Devam ettim: “Ben kanatlarıma güvenmiyorum. Hasan da yapamaz. Hadi,

sonra gidip her şeyi anlatırız diğerlerine.”

Ahmet heyecanlanmıştı. Yaratık da geldi gelecekti artık. İçimdeki suçluluk duygusu giderek kendini hissettirmeye başlıyordu. Deli şimdi ışığa varırsa, belki yaratık da tam zamanında onu...

İçimdeki kıpırtı arttı. “Hadi, hemm... en.”

Sonra bir ses geldi. Mavi çubuk, ışık topuna çarpmıştı. Yere bir karaltı düştü. Biraz durdum; sonra kılı yüzümde acı zaferin yarattığı çarpık bir gülümseme belirdi. Ama bir şeyler doğru değildi. Ahmet tam yanımda, benimle aynı yöne bakıyordu çünkü. O an bana tokat gibi çarpan farkındalıkla içim paramparça oldu. Hareket edemiyordum.

Uzun bir süre sonra, Ahmet’in bana seslendiğini duydum. “Abla, çok korkuyorum! Hasan nerede?” Ağladığı sesinden belli oluyordu. “Hasan’ı bulalım abla!”

Bense var gücümle eve uçmaya başladım. Nasıl hızlı ama... Anamları uyandırmışım. Ağladığımın farkında değildim. “Hasan nerede?” diye sordular bana.

Hiçkırıklar arasında, aklıma ilk gelen yalanı alelacele söyleyiverdim: “Deli Ahmet aldı götürdü!”

Ertesi sabah buldular Ahmet’i. Gece yolunu bulamamış.

Babam onu evden attı. “Deli değil, katil bu! Katil! Kardeş katili! Utanmaz zalim!..”

Kimse yuvamızın kapısında yatan Ahmet’i takmıyordu artık. Başta inatla, gittiğimiz ışık topundan söz ederdi, sonra diğer yavrular onu taşılayınca ağlayıp susardı. “Katil Ahmet! Katil Ahmet!” diye bağırdılar hep bir ağızdan.

Bir yandan iyi bir şey yaptığımı, o olmasaydı böyle bir işe hiç girişmeyeceğimi düşünürdüm; diğer yandan

yaşlarımı içime içime akıtır, taş seslerini duymaya dayanamazdım. Annemse her gün ona az biraz yiyecek götürür, sonra da eve girip gizlice ağlardı. “Ana, ben yapmadım ki...” derdi Ahmet, her seferinde biraz daha güçsüz düşerek.

Her gün olduğu gibi anama, “Yedi mi ana?” diye sorduğumdaysa, bana evvelden beri içime oturan, aynı kin ve hayal kırıklığıyla dolu bakardı. Ama bu sefer anlayamadığım bir nedenden ötürü çok daha ağırdı bu bakış. Hem de nasıl ağır...

Bir gün Hasan’ın kaybını yeni yeni atlatmışken, Ahmet’i görmemek için nicedir çıkmadığım yuvadan çıktım. Ahmet’i görmezden gelirdim, olur biterdi. Çıktığımda, Ahmet yerde kıvrılmış yatıyordu. Bana baktı. “Abla...” Bir an içim doldu. Biraz daha baktı. Sonra da öldü. ■

Sezgin Peter Selamet

7. sınıf öğrencisi

İstanbul, Özel Kalfayan Ermeni Ortaokulu

DELİ NECO

“Hayatın yalan oğlum.”

“Bir gün onu gördüğünde bana hak vereceksin. Bak anlatayım:

Yağmurlu bir gündü, Deli Neco yağmurun içinde yürüyordu. Her taraf buz gibiydi, ama Deli Neco soğuk, yağmur demeden dışarıda atlele geziyordu. Sanki banyodan çıkmış gibi sırlıslamandı. Kabvedeki insanlar ona bakıp birbirlerine, “Şışışşt, bu adamın sorunları var galiba!” diyorlardı. Deli Neco’nun giyecek kıyafeti kalmamıştı, o yüzden üstünde atlele, giyim mağazasından kıyafet almaya gidiyordu.

Deli Neco mağazaya girdiğinde yağmur kesildi, ortalığa derin bir sessizlik yayıldı. Müzik bile durmuştu. İnsanlar Deli Neco’ya bakıyordu... Deli Neco gözünü ovalayıp açtığında mağazanın dışındaydı. Güvenlik görevlisi, onu görür görmez dışarı atmıştı. Bu bakareti kendisine yediremeyen Neco bir plan yaptı, ancak pla-

nını uygulaması için birine ibtiyacı vardı.

En iyi arkadaşı Namık'ın yanına gitti ve ona planını anlattı:

“İlk önce seni kadın haline getireceğiz.”

“Neden sen kadın olmuyorsun?”

“Çünkü benim kıyafet almam gerekiyor.”

“Heee.”

“Neyse, ben anlatmaya devam ediyorum.”

“Okey!”

“Dediğim gibi, sen kadın olacaksın, mağazanın önüne gidip ince sesle şöyle diyeceksin: ‘Aaaayyy bana bir şeyler oluyor! Ab bayılıyor galiba!’ Sonra da yere yığılacaksın. Herkes seninle ilgilenecek ve o sırada...”

“Eee, sen ne yapacaksın?”

“Bir dinle evladım! Tamam, ben nerede kalmıştım, hımmmm?”

“Ve o sırada...”

“Heb! O sırada ben arkadan sıvışıp mağazadaki kıyafetlerden alacağım, sonra koşarak kaçacağız...”

“Peki, paralarını ödeyecek misin?”

“O seni ilgilendirmez. Hadi başlayalım.”

“Peki, yemek olacak mı?”

“Tamam, bir şeyler alırız.”

“Oley!”

Görev başlamıştı. Tam arabalarına bineceklerdi ki, arabalarının olmadığını fark ettiler. Otobüse bindiler. Herkes Deli Neco'ya bakıyordu, çünkü hâlâ üstünde kıyafeti yoktu.

Otobüsten indiler. Otoparktaki bir arabanın arkasına saklandılar.

“Hadi, kadın kılığına gir çabuk,” dedi Deli Neco.

Namık başına sarı bir peruk taktı, annesinin bas-

ma namaz eteğini giydi. Sakalları iki günlüktü ama olsun.

Namık önde, Deli Neco arkada yürüdüler. Namık, mağazanın önüne gelince yere attı kendini.

“Aaay bana bir şeyler oluyor!” dedi.

Güvenlik görevlisi ve diğer insanlar Namık'a yönelirken, Deli Neco mağazaya girdi ve soyunma kabinlerinden birinde saklandı. Akşam olana kadar bekledi. İnsanlar gitti, ölüm sessizliği çöktü.

Deli Neco kıyafetini seçmeye başladı, ama erkek reyonunda hiç ona yakışacak bir şey yoktu o yüzden kadın reyonuna yöneldi.

“Hab! İstediyimi buldum işte!” dedi ve sabaha kadar bekledi.

Sonunda sabah olmuştu. Güvenlik görevlisi, kasadaki kızla gülüşürken, Neco dışarıya sıvışverdi. Evin yolunu tuttu.

Yine yağmur başlamıştı. Neydi bu insanların sorunu? Hâlâ ona bakıyorlardı. Bu havada kadın mayosundan rahat ne olabilirdi ki?

“Dedim ya, hayatın yalan!”

Pencerenin tıkırtısıyla iki arkadaş dışarı baktı. Çiçekli pembe mayosu ve firfırlı şemsiyesiyle Deli Neco, kahvede sohbet eden iki arkadaşla el sallıyordu. Yağmur durmadan yağıyordu. ■

Yağmur Çetinel

7. sınıf öğrencisi

Bursa, Halil İnalçık Bilim Sanat Merkezi

KURU AĞAÇ

Ağlamaktan şişmiş ve morarmış gözlerimi, kalın çerçeveli gözlüğümün ardına sakladım. Kendimi evden dışarı attım. Yedi yanışı, gece yarısına kadar yetmiş kez başıma kakan annemin bağrıış çağrıışları hâlâ kulaklarımda çınılıyordu.

“Kaç kere söyledim ama dinleyen yok ki! Demedim mi ben sana, konuların bir daha üstünden geç diye? ‘Tamam anne, hallettim anne!’ Çok halletmişsin, gördük işte, yedi yanış! Rüyanda görürsün sen şimdi o liseyi!”

Nasıl böyle bir şey olabildi? Herkes mışıl mışıl uyurken çalıştığım konular, teneffüslerde yemeden içmeden kafa patlattığım onca test... Harcadığım emekler, beni nasıl oldu da yarı yolda bıraktı? Bunları düşündükçe gözlerim doluyor, nefes alamıyor, kalbim sıkışlıyordu.

Annemin cümleleri beynimin içinde benimle kavga devam ederken, keskin bir korna çaldı. Ezilmekten son anda kurtulmuşum, hata tamamen bendeydi. Şoför öfkeyle gaza basınca fark ettim: Bu, İngilizce

kursuna gitmek için binmem gereken minibüstü!

Çantamı omuzuma takmak yerine koltuğumun altına sıkıştırıp, bir yandan koşuyor bir yandan da minibüse durması için bağıırıyordum. Kitaplarım ağırdı ve koşmakta zorlanıyordum. Minibüs, nedenini bilmediğim bir şekilde durmamakta ısrarcıydı. Beni bütün bir sokak boyunca koşturduktan sonra durdu ve bir yolcu indirdi.

Minibüsün kapısına ulaşıncaya, neden durmadığını anladım. Oturmayı bırakın, içeride nefes alacak hava yoktu. Fakat binmek ve kursa kadar dayanmak zorundaydım. Zaten geç kalmıştım.

İnsanları rahatsız etmemeye çalışarak camın kenarına sıkıştım. Cüzdanımı açtım, yedi lira elli kuruş çıktı içinden. Yedi lira, yedi yanış... Para yerine yanışlarını versem, üstünü almasam, kurtulabilir miydim acaba bu kâbustan?

Derin bir nefes alıp sırtımı cama dayadım. Hangi okula gideceğimi düşündüm. İyi tarafından bakmaya çalışıyordum. Mesela, öğretmenlerin gözde öğrencisi olurdu belki ya da sınavlardan iyi notlar alırdım. Derin bir of çektim. Bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştım. Geleceğimi düşünmek istemiyordum artık. Zaten her şey bu yüzden böyle olmuştu. Geleceğimi çok fazla düşündüğüm ve kaygılandığım için sınavım kötü geçmişti.

Aniden, sorguya çeker gibi bir ses, düşüncelerimi dağıttı.

“Seninkinin kaç yanışı var?”

Birkaç saniye etrafa kör fare gibi baktım, sonra ne olduğunu anladım: Arka sırada oturan iki kadın dünkü sınav hakkında konuşuyordu. Kadınlardan biri ko-

nuşurken sanki bana bakıyor gibiydi.

“Dört yanlış. Son denemelerde durumu çok iyi di-yordu hocaları. Yıllardır göndermediğimiz kurs, yolla-madığımız etüt kalmadı, tam yapmasını bekliyorduk ama...”

“Benimkinin tek yanlış, hocaları tebrik ediyor ama bence onu da yapmayabilirdi...”

Kadınların konuşması sinirimi bozuyordu. Okumak için yanıma kitap alıp almadığıma baktım. Evet, almış-tım. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Kaldığım yerden devam etmeye çalıştım, olmadı. İki kadın bağıra çağıra konuşmaya devam ediyordu. Burnumdan soluyarak, ki-tabı kapatıp çantama koydum.

Bana bakarak konuşan kadın sanki soruları bana soruyordu.

“Yanlışsı hangi dersten?”

“Fen. Tüm soruları yapmış. Bir soruda, doğru ola-nı işaretlemek yerine yanlışsı işaretlemiş. Dünden beri ağlayıp duruyor.”

Benim tek yanlışım olsa ağlamazdım, diye düşün-düm. Hatta tam tersine, dünyanın en mutlu insanı olur-dum. İnsanlar ellerindeki kıymetini bilmiyordu. Hiç-bir şeyle mutlu olmuyorlardı. Belki de, dersler her şey değildir.

Minibüsten birkaç kişi inmişti, artık daha rahat ne-fes alabiliyordum. Başımı cama dayadım, kadınları duy-mamak için bulutları seyretmeye başladım. Birbirleri-nin içine dolanmış iki bulut DNA sarmalına benziyordu. Birden fark ettim, bulutlar bile ders olmuştu, benim için.

Kendimi, kesilme zamanı gelmiş kuru bir ağaç gi-bi çaresiz hissettim. Oysa eskiden gür, güzel yapraklı,

neşeli bir ağaçtım. Ama şimdi rüzgâr yapraklarımı sö-küp koparmıştı. Köklerimi saldıgım toprak bile kaymak üzereydi, beni tutmayı bırakmıştı sanki.

İki kadın bıkmamışlardı çocuklarını şikâyet etmek-ten. Bıkmayacaklardı da. Köşeye sıkışmış, onları dinle-meye mahkûm edilmiş gibiydim. Orada öylece durup dinleyecektim, başka yolu yoktu.

“Geçenlerde benimki de telefon alalım diye tuttur-du. Telefon nerden çıktı sınav zamanı?”

Bir an nefes alamadığımı hissettim. Camı açmaya çalıştım ama sıkışmıştı, açamadım. Boğuluyor gibiydim. Bu arada kadın hiç durmadan anlatıyordu.

“Ben sınavdan önce ona hep kuru üzüm yedirirdim. Kuru üzüm zihni açar diyorlar.”

Bana bakarak konuşan kadın da bıkmadan sorula-ra devam ediyordu.

“Yedi mi?”

Yedi mi, yedi, 7... Kafamın içinde bu sözcük birkaç kez yankılandı. İçimden bastıramadığım bir ses yüksel-di, gözüm döndü ve sonunda dayanamayıp avazım çık-tığı kadar bağırdım:

“Hayır, yedi değil! Ben sınavda tam yaptım! Tam! İnecek var!..” diye bağırarak herkesin şaşkın bakışla-rı arasında, minibüs tam durmadan aşağı atladım. ■

Zeynep Sezin Bayraktar

8. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

ÖYLE BİR BEKLEYİŞ

Yeşil ışıkta izlerdim ben hayatı. Bakardım etrafıma, izlerdim ve susardım. Konuşunca, garip garip bakardı yoldan geçenler. İki lafı biraraya getirmeme izin verilmeyen bir dünyada kendi kendimi büyütürdüm ben. Her kırmızı ışık bir seneye bedel olurdu, büyürdüm... Elimde sadece ben vardım, ne beş kuruş param ne de yanımdan geçen ve acıklı gözlerle bakan çocukların sahip olduğu anne ya da baba.

Hayal meyal hatırlarım o günü, annemin bana trafik lambasının önünde beklememi söylemesini, yüzündeki o sıcak, gerçek tebessümü ve o bekleyişi... Öyle bir bekleyiş değildi bu. Bir saatin bir ömür gibi geçtiği o günden, gözlerimde dereleri kıskandıracak kadar yaş biriken o günden beri ben varım, yeşil ışıkta izleyen, kırmızı ışıkta arabaların ortasına atlayan ben. Sanırım, yalnızlık bana bir şeyler öğretmişti. Zamanla anladım ki, dünya zor bir yer değilmiş. Dünya sadece içindekiler gibi yalanmış. İçinde yaşayan, bana sahte bir şe-

kilde otuz iki diş gülümseyen teyzeler, camı silerken, silme diye uzun uzun kornaya basanlar, yaşadıkları hayatı eleştirenler ve kendini önemli sanıp bir takım elbiseyle büyük bir adam olduğunu düşünenler gibi yalanlanmış dünya. Yalan söylemeyenler ise dünya için fazla güçsüzmüş. Bunu anlamam biraz uzun sürdü galiba ve biraz sert çakıldım yere ama yalan olan bu dünyada yalandan da olsa yaşamak zorundayım...

Normal bir gündü işte. Güneş yine doğudan doğmuştu, ben yine lambanın kenarında, kaldırımında otuyordum, sıcaklığın ötesinde bir yaz günü güneşin altında yeşil ışıkta bekliyordum. Çevreme bakıyordum, “doğayı koruyoruz” imajı veren yalandan süs ağaçlarına, insanları parmaklarında oynatan günlük hayatın temposuna ve bu tempodan yorulan ama bırakamayan insanların telaşlı suratlarına bakıyordum.

Bir anda omuzumu bir el kavradı. Arkamda iri ve uzun bir adam durmuş bana bakıyordu. Onda diğer insanlardan biraz daha farklı bir şey var gibiydi. O bana küçümseyici bakışlarla bakmıyordu. Tıpkı normal birine bakar gibi bakıyordu. Nasırlaşmış elleriyle başımı okşadı. Kim bilir neler görmüş geçirmişti o eller... Belki de benim kemikli parmaklarımdan çok daha kara hikâyeleri vardı.

Adam yavaşça çömeldi ve bir dileğim olup olmadığını sordu. Bunu daha önce bana soran kimse olmamıştı. Onca yıldır susan dilim bülbül gibi şakımak, yıllarca boş kalan kalbim küçük bir umuda kapılmak istiyordu...

“Anne ve babamı bulmak isterdim,” diye cevapladım sorusunu.

Beni kolumdan çekerek bir yere götürmeye çalıştı.

Adının Arif olduğunu ve bana yardım etmek istediğini söyledi. Tuhaf bir şeyler döndüğünü seziyordum ama galiba anlamazdan gelmek istemiştin. Tek inanmak istediğim, adamın iyi biri olduğuydu.

Biraz yürüdük ve durduk. Karşımızda kocaman bir demir kapı vardı. Ağır adımlarla içeri girdi. Dolaptan bir su çıkardı ve bu sıcakta zar zor su bulan bana uzattı.

“Eğer bana yardımcı olursan, anneni ve babanı bulabilirim,” dedi.

Bir saniye bile beklemeden, “Evet!” dedim... Fakat bu iş için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Kazandığım parayı ona vermem gerektiğini ve karşılığında da bana yardım edebileceğini...

Bunu da kabul ettim. “Ne iyi adam...” dedim.

Orada birkaç çocuğun daha olduğunu öğrendim. Ne güzel gündü ama... Hem arkadaşlarım olacak hem de Arif Amca ailemi bulacaktı. Bense sadece işimi yapacaktım, yeşil ışıkta bekleyip susacaktım, kırmızı ışıkta kendimi arabaların önüne atacaktım. Ne iyi adamdı...

Daha önce sadece bir arkadaşım olmuştu, o da gitmişti. Annem, babam gibi o da beni terk etmişti. Sorun bende miydi acaba, ben de hep yukarıdaki güneş gibi yalnız mı kalacaktım, hep beni gölgelemeye çalışan biri mi olacaktı, koca evrende ben tek başıma kalma-ya devam mı edecektim?

Annenin sürekli seni koruması nasıl bir şeydi hatırlamıyordum bile ya da arkanda duracak bir babanın olması... Bir elin hiçbir bedel beklemeden saçını okşaması nasıldı? O an anladım ki, ben yaşamayı unutmuşum. Belki de diğer çoğu insan gibi ben de hapsolmuşum. Sadece nefes alıyordum, işimi yapıyordum ve

buna yaşamak diyordum. Hep aynı şeyi yapacaksam neden yaşıyordum? Tek yaptığım şey, cam silmek ve insanların yalanlarını görmek, dinlemektir... Hatırladığım tek bir şey vardı benim, hayatım olan tek bir şey: o bekleyiş...

O an karar verdim, yaşayacaktım ben. En azından bunu istemiştin... Canla başla çalışmalı, para bulmalıydım.

Bir hafta hem mendil sattım, hem camları sildim, hem de hiç yapmadığım, daha doğrusu, yaşım küçük olduğu için yapmama izin vermedikleri bir şeyi yaptım, çırak oldum. Ustaların bu kadar kızgın olduklarını bilmezdim. Gece dükkânı temizledim, gündüz camları.

Üç haftada tam iki yüz liram oldu. Ömrümde bu kadar parayı bir arada görmemiştin. Hemen gittim paramı Arif Amca'ya verdim. Ama bu ona yetmedi... Daha fazlası gerekiyordu, çok daha fazlası.

Ustamdan zam istedim, artık geceleri uyuduğum şu rahatsız banka da ihtiyacım yoktu, çünkü iki üç saat dükkânda uyuklamanın dışında hep çalışıyordum. İki haftada üç yüz liram olmuştu. Arif Amca hep bana yemek getirmişti çalışırken. Ne iyi adamdı...

Bir gün, annemi ve babamı bulduğunu, yarın getireceğini söyledi. Çok mutlu olmuşum. Ne iyi adamdı...

O gece yine mahallenin altındaki bankta uyudum. Artık her şey farklı olacaktı. Benim güneşim artık batıdan da doğacaktı.

Erkenden Arif Amca'nın evine gittim, minik ellerimle kocaman demir kapıya vurdum. Ses yok. Daha sert vurdum, ses yok... Umudumdan bile sert vurdum, ses yok... Biraz bekledim, kaçacak hali yoktu ya, iyi adamdı Arif Amca, kaçmazdı.

Birkaç çocuk koşarak yanıma geldi. Arif Amca onların da hayallerini gerçekleştirecekti. Demiştim ben, ne iyi adamdı. Birine bisiklet, diğerine evcil hayvan, soldaki sessiz çocuğa da bir yuva alacaktı.

Bir saatin bir ömür gibi geçtiği başka bir bekleyiş daha... Artık alacakaranlık yüzünü göstermiş, umutlarımızla korkup çoktan göçmüştü. Sadece üç kelime dö-küldü dilimden: "Ne iyi adamdı."

Çok sonra anladım ben... Umuduma bile güvenemeyeceğimi, çok sonra anladım. Dedim ya, yalandır dünya diye, haksızmışım. Hiçbir yalan bu kadar acıtamazmış. Yalan olan dünya değil, hayallermiş. Benim hayallerim Arif Amca'nın yalanlarıymış. Öyle böyle bir bekleyiş değilmiş hayat, değilmiş. ■

Zeynep Cemali Öykü Yarışması 2020 6,7 ve 8. sınıflar

2020 teması **ÖZGÜRLÜK**

Son başvuru **20 MAYIS 2020**

**"Tekerleklerin üstünde
yelle yarışıyordu."**

Zeynep Cemali'nin *Patenli Kız* kitabından tema cümlesi.

SEÇİCİ KURUL

Osman Şahin, Ahmet Büke, Görkem Yeltan,
Gülsevin Kiral, Dr. Müren Beykan

BAŞVURU yarisma@gunisigikitaligi.com

Öyküler gunisigikitaligi.com'daki

Kayıt Formu doldurularak gönderilir.

Resim: Gözde Bitir

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER (2011-2018)

KARDEŞLİK 2011

“İki kardeş sımsıkı kucaklaştılar.”
Zeynep Cemali'nin *Ankaralı* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Zeynep” Nurbüke Teker
6. sınıf, Ankara, Türkan Yamantürk İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Çukur” Nihal Deniz Köksal
7. sınıf, Ankara, Andıçen İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Yıllar Sonra” Destina Berfin Sever
8. sınıf, İzmir, Yöneliş Koleji

SEÇİCİ KURUL

Aysel Gürmen, Necati Tosuner
Yrd. Doç. Dr. Necdet Neydim,
Sevim Ak, Dr. Müren Beykan

ARKADAŞLIK 2013

“Onların arasında olmak için neler vermezdi.”
Zeynep Cemali'nin
Gül Sokağı'nın Dikenleri kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Işık Yağmuru” Dilara Karabekmez
7. sınıf, Edirne, Fatih Sultan Mehmet Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Deniz Feneri Vardı: Yalnız...”
Sıdika Selin Çolak
6. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mızık” Beyza Çelik
8. sınıf, İstanbul, Bayrampaşa, Tuna Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Aslı Tohumcu, Gülsüm Cengiz, Necati Güngör,
Prof. Dr. Selahattin Dilidüzgün,
Dr. Müren Beykan

HOŞGÖRÜ 2012

“Ona duyduğum öfke çoktan uçup gitmişti.”
Zeynep Cemali'nin *Patenli Kız* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Parça Hoşgörü” Beyza Nur Muslu
8. sınıf, İstanbul, Prof. Abdullah Türkoğlu İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Sessizliğin Ressamı” Bilge Arslan
7. sınıf, Bursa, Özel Çakır İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Bir Demet Çiçek” Ceren Kuran
6. sınıf, İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Hacer Kılıcıoğlu, Necati Tosuner,
Prof. Dr. Nuran Özyer, Süleyman Bulut,
Dr. Müren Beykan

UMUT 2014

“Belki yıllardır ilk kez gülümsedi.”
Zeynep Cemali'nin *Balı Çörek Kafeteryası* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Yelkenli” Deniz Angin
7. sınıf, Trabzon, Şehit Öğretmen Gürkan Yardım Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kutupyıldızı” Sıla Hatipoğulları
7. sınıf, İstanbul, VKV Koç Özel Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mavi Gözlü Kadın” Delfin Tuna
8. sınıf, İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL ÖZEL ÖDÜLLERİ

“Umut Sahaf” Ceren Nisanur Ateş
6. sınıf, İstanbul, Bayrampaşa Sancak-Soy Ortaokulu

“Kaybolan Gözlerinin İçinde” Çağla İdil Ata
7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Adnan Binyazar, Leyla Ruhan Okyay,
Mavisel Yener, Prof. Dr. Sedat Sever,
Dr. Müren Beykan

CESARET 2015

“Yüzlerindeki kararlılık, gelecek günlerin muştusu gibiydi.”
Zeynep Cemali'nin *Güzelce'de Bir Kaçak, Memo* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kırıklar ve Kesikler” Ezgi Akar
7. sınıf, İzmir, Nedret İlhan Keser Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kanatsız Yükseliş” Bengisu Belen
8. sınıf, Malatya, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Harkıt, Harkıt, Torbanı Sarkıt!” Cem Demir
6. sınıf, İzmir-Menemen, Egekent 2 Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Ayfer Gürdal Ünal, Behçet Çelik,
Neslihan Önderoğlu, Yalvaç Ural,
Dr. Müren Beykan

DAYANIŞMA 2017

“Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi.”
Zeynep Cemali'nin *Çılgın Babam* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Rüzgâr” Asya İnce
8. sınıf, TED Ankara Koleji

“Denizlerin Avcıları” Ekin Toygur

7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Ankara Ortaokulu

“Kuyu” Fatma Vural

6. sınıf, Ordu-Korgan, Çayırkent
Şehit Nevzat Çatık Ortaokulu

“Sözcüklerin Dayanışması” Pelin Biçen

6. sınıf, Diyarbakır, Özel Ortadoğu Koleji

SEÇİCİ KURUL

Faruk Duman, Feridun Andaç,
Gaye Boraloğlu, Müge İplikçi,
Dr. Müren Beykan

ADALET 2016

“Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu.”
Zeynep Cemali'nin *Ben, Çınar Ağacı ve Pufböreği* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Ayna” Aysu Çam
8. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

“Beyaz Lanet” Eray Çakar

8. sınıf, İstanbul, Özel Darüşşafaka Eğitim Kurumları

“Yokuş” Naz Özdebakoglu

7. sınıf, İstanbul, Özel Fenerbahçe Eğitim Kurumları

“Ben Tam Oradayım, O Denizin Kenarında” Zehra Bayraktar

8. sınıf, İstanbul, 23 Nisan Zehra Hanım
İmam Hatip Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Cemil Kavukçu, Karin Karakaşlı,
Nazlı Eray, Yusuf Çotuksöken,
Dr. Müren Beykan

KARARLILIK 2018

“Keçi inadı tutan çocuğa laf geçiremeyeceğini anlayınca sustu.”
Zeynep Cemali'nin *Öykü Öykü Gezen Kedi* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Kara İncir” Ali Onur Özkan

7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Ankara Ortaokulu

“Görüşürüz” Duygu Hatipoğlu

8. sınıf, Özel Konya Alp Koleji

“Özel Çocuk” Kaan Bayrı

6. sınıf, TED Ankara Koleji

SEÇİCİ KURUL

Çiğdem Sezer, Fadime Uslu,
Semih Gümüş, Turgay Fişekçi,
Dr. Müren Beykan

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

BAŞVURU

gunisigikitaqligi.com'daki **Kayıt Formu**'nu eksiksiz doldurarak öykünüzle birlikte yollamalısınız. Bu, değerlendirme sürecinin sağlıklı ilerlemesi için gerekli ve önemlidir.

E-posta yarisma@gunisigikitaqligi.com

Posta Günışığı Kitaplığı Zeynep Cemali Öykü Yarışması
Büyükdere Cad. Polat İş Merkezi 87/6
Mecidiyeköy 34387 İstanbul

ÖDÜL TÖRENİ

Ödüle değer görülen öykücüler, her yıl sonbahardaki **Zeynep Cemali Edebiyat Günü**'nde düzenlenecek törende ödülleri, usta edebiyatçıların elinden alıyor. Törene İstanbul dışından katılacak öğrencilerle, velileri ve öğretmenleri, Günışığı Kitaplığı'nın davetlisi olarak ağırlanıyor.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması için eğitimciye notlar

- Yarışmaya yalnızca **6, 7, 8. sınıf** öğrencileri katılabilir. 5. sınıflar katılamaz.
- Öykü, **Türkçe** dilinde yazılmalıdır.
- Öykü yazma sürecinin gençlerin kişisel gelişimine katkısı önemsendiğinden, yarışmada **derecelendirme** yapılmamaktadır.
- Yarışmanın teşvik edici ve cesaretlendirici yanı kadar, öykü **yazma deneyimini ve coşkusunu** her gencin yaşaması ayrıca anlamlıdır.
- Gençleri öykü yazmaya heveslendirmek, edebiyat heyecanlarına **eşlik etmek** değerlidir.
- Dereceye giremeyen 6 ve 7. sınıf öğrencileri sonraki yıl yarışmaya **tekrar** katılabilir.
- Türkçe'nin yanı sıra **farklı branş öğretmenleri** de öğrencilerini yarışmaya katılım için destekleyebilirler.
- Yazılan bütün öyküler, okul yönetimi ve öğretmenler tarafından herhangi bir eleme ya da değerlendirme yapılmadan, **eksiksiz** gönderilmelidir.
- Gençlerin, büyüklerinden **yardım almadan**, kendi özgün metinlerini oluşturması, değerlendirmede aranan önemli bir ölçüttür.
- Tema cümlesi, yönlendirici bir **kılavuz** niteliğindedir. Öyküde yer alması zorunlu değildir.